

**EVANGELIUM
SVOBODY**

F. Hein

L. P. 1951

1. Hlásám ti, čtenáři milý, slova, která tě povedou k Sebepoznání. Šeptám ti odvěkou Moudrost, jež přenese tě přes moře chtíčů k veliké Svobodě, v níž Sám Sebe nalezneš.
2. Toužíš-li, aby Moudrost čistá v tobě kořeny hluboko zapustila, odvrhuj neustále od sebe vše „zevní“. Usedni pln touhy na toto plavidlo. Pln touhy vznešené naslouchej bděle zvěstování, které tě v Klidu Praducha ponoří.
3. Stále Sebe hledáš, avšak nenalézáš. Kolem Sebe v obvodu chodíš, ale Sebe Střed nezříš. Unikáš proto stále Sobě Sám, ačkoli stále Sobě Sám jsi na dosah.
4. Cestu, Svobodě veliké vedoucí nalezneš všude a přece tak těžko ji hledáš. Proč? Protože si těžce počínáš, jsa zcela chtíčem uchopen.
5. Když počínám si lehce, lehce se mi jde. Svěží mysl, upřímnost, veselost, jsou základy, z nichž nutno vycházet a k nim se zpět navracet.
6. Nezáskám mysl svěží, nebudu v pravdě veselým, jestliže pln tížádsti a sobectví, pln ješitnosti a pýchy jsem. Nejsem schopen upřímnost vlastniti, jsem-li vlastníkem podvodné lži a přetvářky.
7. Nepoznám v pravdě Mír-Klid, kteréžto věci jsou skryty v hlubinách srdce lidského jako věci čisté a vznešené, když marnivost pln budu si libovat ve věcech pošetilých, o nich přemýšlet a hovořit. To vše od Sebepoznávání vzdaluje.
8. Nepochopím v pravdě smysl Písem Svatých a unikne mi Pravda skrytá v nich, vzdálím se Pravdy pravd, budu-li zpupně opovrhovati vším, co dříve jsem důkladně neprozkoumal, jsa pln nechuti z lenosti pramenící. Nepoznám tak svoji čistou Podstatu.
9. Unikne mi Paprsek světelný, který je ukazatelem k Oceánu Nesmrtelnosti, budu-li se posmívati tomu, co neznámou je půdou pro mne a co nemohu chápati a pochopiti svým zevním rozumem.
10. Je třeba vyplnit tyto věci a mnoho jiných věcí i s kořeny, chceme-li dosíci, abychom vskutku byli veselí a lehce se nám kráčelo.
11. Vnitřní pokoru, skromnost mysli, je třeba stále pěstovat a nechat vzrůstat. Osobnost je třeba zmenšovat, nechceme-li upadnouti v propast nevědomosti. Jen ten, kdo lehce kráčí, vyhne se propasti, ale ne ten, kdo těžce, namáhavě jde.
12. Kdo je stále svěží, bdělý, neusne spánkem nevědomosti. Ten, kdo se však poutá k těžkým břemenům a stále je vleče, je na smrt nemocen a hrozí mu, že usne spánkem smrti. Je těžko pomáhati tomu, kdo na břemenech těžkých lpí. Zbavuj se proto lpění.
13. Kdo svěžím je, je i bdělým. Může lehce uvažovat o Pravdě pravd, až pozvolna prohlédá tuto „světovou iluzi“, neboť vše – těžké i lehké, světlé či temné, odpor nebo přichylnost, zápor či klad atd., vše v mysli samé spočívá. To je třeba plně poznati jako takové.
14. Radostná a svěží mysl, světlá a mnohých bludných domněnek zbavená, je schopna, s úspěchem Sama sebe rozebírat a tak, pomocí tohoto rozboru, k Sobě samé se navracet. Tímto zpětněběžným postupem lze dosíci Cíle, když poctivě na sobě pracujeme a Sebe hledáme.

15. Nejsem sofista, který rád vše překrucuje a Pravdu za lež vymění. Miluji Pravdu nade vše a proto i čtenáře na NI upozorňuji, ať je kýmkoli. Každý může pochopit, může počítat žítí, když v dětském, prostém, světské chytrosti zbaveném postoji, otevře široce oči chápání.
16. Milovati Pravdu nade vše, to znamená – milovati Boha nade vše. Jeden jest Bůh a ON je vše. Proto je třeba milovati vše, ale *n e o s o b n ě*, neboť Pravda-Bůh, jest neosobní SÍLA, nemající tvar. Pravda není osobnost, jsoucí ve tvaru a jméne zajata.
17. Milovati Pravdu nade vše, to znamená, milovati neosobně. Míti neosobně rád, za Pravdu s osobností bojovat, osobnost potírat a neosobní Pravdu hájit, Ji žít, s NÍ se zcela ztotožnit – když osobnost potřebme.
18. Milovati bližního svého jako Sebe Sama, neznamená v egoismu jej podporovat a posilovat, ale Cestu, k neosobnímu Životu vedoucí ukazovat a osobnost odbourávat, i když tu tuto osobnost bolí a postoj neosobnosti se jí nelíbí.
19. Toužím-li vejítí s Nesmrtelností ve styk, je nutno, abych potíral a odvrhoval vše osobní, tj. vše smrtelné., malicherné a pošetilé. Pak mohu doufatí v uskutečnění Pravého, Neměnného.
20. V Tobě je SÍLA sil. V Tobě je vše v pravdě. Vycházej proto ze Sebe a k Sobě se vždy navrať zpět. O Sobě bádej a stále rozumně uvažuj a hledej pilně Sebe Střed!
21. Ve Středu Sebe spočiň navždy! Ve Středu Poznání rozpust' obvod a ven více již nevybíhej! Věz, že jsi Středem, který se všude rozprostírá, který všude spočívá. Abys to dobře pochopil, abys tuto Pravdu žil, musíš nejprve „dovnitř“ vejítí a „ven“ nevybíhati.
22. Stvořitel a stvořené, i schopnost toto jako takové zaznamenávat, počtář i počítané i schopnost počítací – obvod i střed i schopnost sebestřehovací jsi v pravdě TY. Bádej proto rozumně o „středu“ a vejdi „dovnitř“ hned. Staň se JÍM a pravý Obvod počneš žítí.
23. Poznání veliké nelze získati za hodinu, den či týden; třeba ONO jest stále zde, je třeba osobnost smazat, ztišit, aby tě TO, co stále zde se nalézá, mohlo stále více prolínat. Stále více počneš v Sebe spadávat, čím více počneš osobnosti unikat.
24. Moudře chápej toto hluboké Tajemství, které ti vánek Poznání šeptá v sluch. Fysické tělo je myšlenka v Mysli. Jak dalece s myšlenkou touto se ztotožníš, v takovém rozsahu prožíváš strastiplné změny a trpíš.
25. Osobnost je myšlenka v Mysli. Tak, jako tuto myšlenku sám si vytváříš, podobně můžeš ji i smazávat. Smažeš-li ji úplně, osobnost zmizí a Všudypřítomnost zažíváš.
26. Ztratím-li osobnost, jsem v Neosobnosti ponořen, s NÍ totožný. Držím-li se jáství, nelze mi žítí Neosobnost – jáství osobního zbavenou.
27. Každý je hypnotisérem sama sebe. Nespočet životů se člověk takto obelhává a proto trpí. Ustaň již s touto činností myšlenek a utrpení vyměníš za míruplný Klid. Přestaň se obelhávat, přestaň myšlení v obrazy rozvíjet!
28. Nespočet životů jsem sám sebe obelhával. Pojednou jsem ustal a stal jsem se Živodem, všude jsoucím. Tak jsem poznal Pravdu o Sobě, kterou i Tobě předkládám. Tato Pravda se opět znovu jeví. Je vševědoucí, všude jsoucí.

29. Já – osobnost – věc té nebo oné kvality, nejsem skutečný. Jako osoba jsem v pravdě nejsoucí, klamný. Existuji jako ne-osoba a jedině jako takový jsem Pravdivý.
30. Se stanoviska čisté Pravdy – já – osobnost, neexistuji, neboť vše, co smyslovost, závislá na osobnosti, předkládá a prožívá jako „skutečné“, je „neskutečné“, nejsoucí. Je pouhým, mocným přeludem, s nímž osobnost se ztotožňuje proto, protože jej sama rozvíjí, aniž by si tuto imaginární činnost uvědomovala.
31. Ty, v Pravdě Čistý, Nehynoucí – proč se držíš stále něčeho, co je se stanoviska čisté Pravdy nejsoucí? Proč se ztotožňuješ s tímto klamným? Proč si toto neexistující nalháváš? Přestaň tak činit a uziš Tvář Své Čistoty. Přestaň se ztotožňovat s osobností!
32. Dle síly žízňě po životě, dle síly chtění a lpění, je síla „mé osobnosti“ a proto síla klamu, kterému „já“, „osobnost“, kladu podmínky, aby se jevil. Osobnost (klam) vytváří další iluze, jimiž se oplétá. Víš-li to, přestaň s činností osobnosti a žízeň ustane. Po ustání žízňě, Pravda se zjeví.
33. Kam mizí osobnost, když smrt ji uchopí? Není jí více. Je-li tomu tak, proč se mám ztotožňovat s tímto pomíjejícím, nejsoucím? Přestaň tuto věc činit a v hlubokém Blahu spočíneš.
34. Dokud nejsoucím říkám „jsoucí“ a pravou Skutečnost opět za nejsoucí považuji, dotud nejsem schopen prohlédati klam, který žiji. Tak musíš uvažovati a moudře Pravé, Jsoucí žíti.
35. Přestáváš-li nejsoucí „jsoucím“ nazývat a zřít, tu rychle Světlo Poznání tě pohlcuje a rozplývá se strastiplný klam „světového dění“. Uvažuješ-li takto moudře, tu ve zmizení „sebe“ – S e b e nalézáš.
36. Jsi-li nesmírně chycen povahou věcí, velice trpíš. Sebe sama ilusemi vlastního utrpení stále oplétáš. Tímto bičem se šleháš a ve stále nové zrody spěješ.
37. Když velikou žízeň po bytí však uhasíš, tu smysly se zvedají, občas též burácí, ale Ty stojíš vedle, nepřítomen a s úsměvem chápání hledíš na činnost smyslů. Jestliže povaha věcí stále méně k tobě promlouvá, jak by mohla vznikati žízeň, se kterou by ses ztotožňoval?
38. Jsem nesmírně bohat a přece bohatství Mého nikdo si nevšímá, nebo s opovržením na ně pohlíží, kdož velice jsou chtiví.
39. V době, kdy po věcech „zdánlivě hodnotných“ jsem bažil a za Pravý Domov tyto věci zaměňoval, protože falešný lesk „očí osobnosti“ oslepil, činil jsem podobně a proto velice jsem trpěl.
40. Když počal jsem „hodnotným věcem“ unikat a v „nehodnotě“ pln bolesti a stesku po Pravém Domově jsem zmíral, počal jsem chápat Svatou Chudobu.
41. Ve smrti se zjevil Život v Chudobě Veliké jsem našel Bohatství nepřeberné. Koruna se zatřpytila, ale nikdo ji nespátril.
42. Hledáš-li „bohatství“; trýzeň v něm nalezeš. Toužíš-li v Chudobě bydleti, počínáš žíti. Tak jsem uvažoval a zjistil, že jisté je to a Pravdivé. Buď moudrý! Nezaměňuj „vnitřní“ za „zevní“.

43. Já, jako ne-osoba, jsem Štěstí pln. Ztrácije osobnost, ztrácí se svět. Ze SEBE vycházej, vytvářím vědomě klamné výtvary!
44. Nic se MNE ne-osoby netýká. Vše se zrcadlí ve MNĚ, jako sen. Vytvářím tento sen a opět jej smazávám. Smažu-li jej zcela, jsem Světlem Sama v Sobě spočívajícím a není nic zde, aniž vedle, aniž kdekoli jinde.
45. Poznávaje, že myšlení nese strasti, myslit se nenamáhám. A přece, kupodivu, myšlení samo se zvedá. Jelikož je však pozoruji, není zde strast. Tak myslí a přestaň osobně tvořiti.
46. Strast vzniká ihned, jakmile osobně počínáš mysliti. Když v Nemyšlení spočíneš, tu zbaven strasti, v Blahu se nalézaje, přece nesmírně mnoho myslíš, aniž by ses namáhal.
47. Svět je ve MNĚ, jako v ne-osobě. Kdyby tomu bylo opak, spočívám ve světě, jsa jím uchopen. Takto však uchopuji svět, aniž bych ze světa byl. Tak počni myslit a svět přestane tě uchopovat.
48. Jsa osobností zaslepen, může mnohý míti dojem, jako bych byl připoután. A přece, hodnota věcí přestává ke Mně hovořit, neboť se Mně jeví jako pošetilost.
49. Směji se jako ne-osoba, Blaha pln. Směji se, jak Sám se Sebou si pohrávám a opět přestávám a ukončuji hru, spočívaje v Sobě. Směji se, ačkoli se vůbec nesměji.
50. Vytvářím hru. Jsem hrou i hercem i prostředím, v němž hra se odehrává. Hraji si, vytvářím, a přece jsem mimo, nepřítomen.
51. Činím hned to, opět ono a zase něco dalšího. Jsem stálým Činitelem a přece – nečinně přihlížím, nevytvářejí nic.
52. Úplně bez úsilí povstává Moje tvorba. Kdybych úsilí byl pln, nevytvořím zcela nic. To je veliké Tajemství, Mé, nikdy neustávající tvorby.
53. Ó, milý! Co Ti mám říci o Sobě, jako ne-osobě, když vše je tak nesmírně prosté? Hledáš-li hlubiny navrchu, je samozřejmé, že je nenalezneš.
54. „Vědění“ je povrch. „Nevědění“ hlubina. Moudře chápej a rozuměj! Dokud máš „vědění“, v Nevědění se nemůžeš ponořit a v „nevědění osobnosti“ se pohybuješ!
55. Pýcha je maska „vědění“, které si tuto na tvář nasazuje. Skromnost opět masku „Nevědění“ si bere. Je-li tomu tak, tu v „Nevědění“ nalezněš Znovuzrození.
56. Znovuzrození je skryto ve „smrti“. Smrt opět nalézáš v „životě“. Zbavíš-li se touhy po „žiti“, unikneš smrti. Vše prosté je a jednoduché. Nesmaž ale uvozovky, abys lépe chápal a v pravdě žil.
57. Miluješ-li sluneční teplo „osobnosti“, nelze Ti chápat neosobní Život, skrytý ve skromnosti a jednoduchosti, v němž není rozumových komplikací.
58. Přestáváš-li jako „osoba“, mysliti, padáš ihned v Oceán neosobního Blaha a tvář „osobnosti“ jeví se smavá, když hlubina na povrch vyplouvá.
59. Počíná-li osobnost opět rozvíjet sebe sama, tu Oceán Blaha počíná mizeti, dle síly myšlení, dle síly ztotožnění se s osobou. Tímto způsobem se opět zjevuje strast a osobnost trpí.

60. Klidním-li myšlení „osobnosti“, nemyslím-li více, tu „samadhi“ se jeví jako samozřejmý stav. Myšlení se rozvíjí dále, ale JÁ jako ne-osoba pozoruji, jak ve Mně vzniká a opět zaniká. „Svět“ se vynořuje, a opět se vši svou klamnou slávou mizí.
61. Protože „myšlení“ zaměňuji za Nemyšlení, tu „já“, „osoba“, „sypu se“, „ztrácím se“ v Oceánu Sebe Sama a nejsem jako osoba více zde.
62. Protože odvrhnuji klamnou teorii smyslů o „fysickém těle“ jako „skutečném“, o d s u g e r o v á v á m „osobnost“, čili myšlenku v Mysli. Myšlenku v Mysli (osobnost) smazávám a Všudypřítomností se stávám.
63. Počínáš-li si takto, ztrácíš „osobnost“ a nemáš jí více. Zažíváš Všudypřítomnost, kterou jsi v pravdě odevždy, jako přirozený Stav – který je odevždy tvým pravým Domovem.
64. Pošetilci přemýšlí, jak jsem „daleko“ či „blízko“ a JÁ – ne-osoba, zjišťuji, že ani daleko, aniž blízko se nalézám. Jiní počítají horoskop „osoby“ a JÁ, ne-osobna zjišťuji, že „osoba“ zde v pravdě není a proto že není zde nic k počítání. Rozvíjím se a opět smršťuji, bez námahy, jsa Míru pln.
65. Jako „osoba“ nesmírně mnoho musíš mysliti. Když si moudře počínáš, zjistíš nakonec, že je pro tě snadné, jako pro „osobu“ zmizeti v n e m y š l e n í a ztratit tak zcela „osobu“. Jen tak si nesmírně odpočineš.
66. Musíš tak dlouho m o u d ř e mysliti, až se umyslíš. Myšlení myšlením zabíjeti musíš. Potom se dostaví Nemyšlení, v němž – v nadsmyslém Blahu spočineš.
67. „Látku“ se všech stran musíš rozebírat, analysovat, až ti pod „prsty osobnosti“ zmizí. Pak dostaví se vědomí, v němž „osobnost“ počne slábnouti a zjistíš, že není zde nic k rozebírání. V konečném zmizení „osobnosti“ – Neosobnost se zjeví.
68. Proč myslíš stále? Zprošťuj se chtění, odlučuj lpění, pozoruj myšlení, sleduj klady a zápor, sleduj indiferentní počínání, které se zjeví a neztotožňuj se s těmito věcmi. Nebudeš-li se s nimi ztotožňovati, procitneš do pravé Skutečnosti.
69. Přestaň jednou pro vždy věřit, že jako „osoba“ nalézáš se buď „zde“ nebo „jinde“, nebo opět v „dalším místě“! Věz, že není nic „kolem tebe“. Věz, že není „dalekého“ ani „blízkého“, neboť to vše je v Tobě. To, co myslíš, že jsi – to nejsi, a TO, co mysliti nelze ti, TO v pravdě jsi!
70. Na povrch vynáším hlubiny, ačkoli není prvního ni druhého činitele, ačkoli není „povrchu“, ni „hlubiny“, ačkoli není zde ničeho zastřeného, co odhalit bych měl. Vše ode vždy je zjeveno. Zaměň kladné za pravé a stále Zjevené budeš žít!
71. Mlčím a přece hovořím, bez myšlení, bez námahy. Jsa Míru pln – pochop, že v Nemyšlení je nejvyšší Myšlení! Přemysli a pak více již nemysli!
72. Vše stejné se na konec jeví. Povrch zde není, hlubina mizí. Vše je meditací a koncentrací. Nelze ti nakonec nikam padati v „Samadhi“, neboť není „stoupání“ aniž „klesání“. Zmizí-li n a v ž d y ú s i l í, tu n e u s t á l e je zde Samadhi.
73. Když vlastním duchem se necháš zmítat a vést, když sebe neustále pozoruješ, když přichylností k „dobrému“ neplaneš, aniž odpor ku „zlému“ pociťuješ, tu Cíle brzy dosahuješ.

74. Když stojíš vedle a pozoruješ „osobnost“ v níž přebýváš, když plně víš, že nejsi vpravdě jí, když chápeš, že nejsi trojími pocity, když žiješ Podstatu věcí, tu brzy prohlédáš klam světa-osobnosti.
75. Sleduj pocit nelibosti, pramenící z osobnosti. Uvědomuj si příčinu z níž vzniká! Sleduj pocit hněvu a uvědomuj si příčinu, z níž hněv pramení. Příčina není v e d l e osobnosti, ale je v kořenu osobnosti. Hleď proto na odpor, hleď na hněv, hleď na klad a zápor jako na n e s v ů j ! Nemáš nic společného s těmito zápory ducha. Hledíš-li na ně jako na n e s v é , tu, jak rychle se zjevily, tak rychle zase zmizí.
76. Když „osobnost“ zmenšuji a duchem se nechávám vést, když Pravé působit nechávám a nemiluji lež, tu Pravé stále více počíná působit a jevit se a stále více vede mne T a m , kde konec je všech cest. Tak myslí!
77. Když Pravdu nade vše miluji a lež odvrhuji, když Pravé působit stále více nechávám, tu brzy nepravé odchází ode mne a více neobtěžuje. Když zcela, natrvalo se Pravé zjeví, tu zcela odchází touha po Pravdě. Tak myslí!
78. Po ustání touhy, co nalézat ještě? Ocítneš-li se ve stavu, v němž není „ovládání“ ani „neovládání“, jak chtěl bys pěstovat znovu „ovládání“? Kdybys toto opět činil, vzniklo by opět úsilí. Dokud je prvé nebo druhé – úsilí se nezbavíš. Dokud je úsilí, trpíš!
79. Kde úsilí se nalézá, tam není dosud plné Probuzení, plné Poznání. Zjistíš-li tuto pravdu jako takovou, ustáváš ve své tužbě stále více. Bez úsilí, Míru neskonaleho pln, zjišťuješ nakonec, že není více nic, co zjišťovat bys ještě měl.
80. V „Nepoznání“ je třeba žítí „Poznání“, když poznávání je odloženo. V „Nemyšlení“ je hluboce Myšleno, když myšlení ustává. Toto jako takové je n u t n o pochopit.
81. Kdo nesmírně „hovor“ miluje, ten Mne nikdy chápat nemůže, protože Pravé Řeči v Mlčení skryté, je velice vzdálen. V myšlení zajat, strastiplný hovor „osobností“ pěstuje.
82. Proč myslit o TOM, co myšlením nelze nikdy uchopit? Ustaň v myšlení, neboť jen tak se ti zdařiti může to, oč odevždy usiluješ! Domysli a více již nemysli!
83. Nemysli a TOM-Nejvyšším a TO-Nejvyšší tě ihned prozáří. Nemysli tak, nemysli ani jinak, nemysli vůbec a buď bez myšlení, bez námahy, z c e l a b d ě l ý „ Tak uskutečníš Veliké Znovuzrození!
84. Tužby jsou zde. Zvedají se a klesají. Ty, jako „osoba“, nebuď jimi uchopen. Abys toho docílil, z m e n š u j s e a stále více budeš jim unikati. Nebuď povahou věcí dotčen. Ty, odevždy čistý. Velikost poznáš ve zmenšení se. Odpoutej se proto od tohoto světového „snového představení“!
85. Když stále znovu se Sebou si pohráváš, hrej si v ě d o m ě a pak se svojí hrou více neunavíš. Pro mnohé může se jeviti hra Moudrého bláznovstvím. Co však mu záleží, vždy Čistému, jak „osobností“ jej odsuzují?
86. Co očekáváš od „divadelních bláznů“ jimiž se „světové jeviště“ hemží? Jakou novou „nicotnou hru“ čekáš v tomto „snovém představení“? Nech toho již a rozpomeň se na Sebe! Klidu pln, spočiň v Sobě a setrvej v Sobě navždy, ve vnitřním, ž í z n ě p r o s t ě m úsměvu!

87. Co chceš shromážďovati zde v tomto „pomíjejícím dění“? Shromážďuješ-li to, co se kazí, spoříš-li to, co nestojí za spoření, nespočineš utišeným srdcem v Míru plném Nevědění. Ustaň proto od podobného počínání!
88. Neshromážďuj ani TO, co Míru plné jest, neboť – chceš-li si toto podržet, tu proto, že chceš tak učinit, tu TO – plné Míru, ti unikne. A když ti TO unikne, nebudeš trvale spokojen.
89. Zanech všeho toho, nepoutej se ani na TO-Nejvyšší a ONO nebude více přicházet, aniž odcházet. Nech všemu volný průběh. Pozoruj neosobně, aniž bys o neosobnost stál, až tato nebude přicházet, ani odcházet. Nech to vše být a buď jako n i c !
90. Shromážďuji-li, ztrácím. Proto stojím mimo tuto věc. Aniž bych shromážďoval, samo přichází, načkoli jen pomyslím.
91. Směji se Svému jednání JÁ – který vůbec nejedná! JÁ, ne-osoba – zaznamenávám myšlení a přece nemám s tímto ničeho společného.
92. Rosa Čistoty chladí ti tvář a oči se ti v pochopení rozšíří, když počínáš žítí TO – co zdánlivě je neproniknutelné a zastřené.
93. Vášně se zvedají a klesají a jeví se Mně ne jako Mé, ale jako cizí. Proč je mám odpuzovat, nejsem-li jimi dotčen, jsem-li k nim lhostejný? Tabuli skla je též lhostejno, je-li pošpiněna či ne, neboť sklo tím dotčeno není.
94. Hledíš-li na „osobnost“ a přece nejsi „osobností“, pozoruješ-li klady a zápory a přece jsi daleko mimo ně, zíráš-li na to, jak zaujímáš indiferentní postoj a přece jsi mimo tento pocit, co by se Tě mohlo dotknouti, Tebe, odevždy Čistého? Věřu, není nic, co bys měl zaujímat!
95. Chceš-li býti indiferentním Pozorovatelem, nikdy Jím nejsi, neboť On vždy mimo bude a bude tě pozorovati, jak zaujmouti Jeho místo chceš. Zmizí-li naprosto úsilí v této věci za p l n é h o b d ě n í , tu teprve JÍM se stáváš.
96. To, co stále se „zde“ nalézá, to tě nikdy neopustilo, ale ty sám stal jsi se Tomuto-Universu nevěrným. Věřu, sám Sobě nevěrným jsi se stal. Budeš-li Sobě věrným, jak bys v tomto případě Sama Sebe opustiti mohl?
97. Buď proto věren Tomuto-Nejvnitřnějšímu, Tomu, co „osobností“ oživuje a strast ztratí na své síle. Stále více mohutný Klid bude se jeviti samočinně – Tot' přirozenost je tvá práva. Buď proto věren Sobě!
98. Ubíráš-li se stezkou, kde vášně vášněmi zabíjíš, buď opatrný a na stráži, abys ještě do větší vášnivosti nesklozl. Nižší vášeň za vyšší je nám třeba vyměnit. Tuto opět v nejvyšší vášni spálit a přetavit. Nejvyšší vášeň (nejčistší) je třeba opět u s m ě r n i t , aby nás ku konečnému Cíli dovedla.
99. Ocitneš-li se v konečném Probuzení ve stavu, který nelze smyslovostí pochopit, tu, v á š n í p l n , p ř e c e b u d e š v á š n í p r o s t , v Nevášnivosti spočívaje: Kdo chápat by mohl nikdy se neosvobozující S v o b o d u , jestliže JÍ nebyl, jestliže JI nežil?
100. Usiluješ-li, je napětí. Přestaň usilovat a napětí zmizí. Tak, v neusilování nalezneš TO, oč neustále usiluješ!

101. Vznikne-li ztráta chuti požívaného pokrmu, tu vezmeš-li často v ústa to a nebo ono, ani si neuvědomuješ, že jíš. Běžeš v ústa to, co právě při ruce se nalézá. Jak by Tebe, odevždy Čistého, mohla se dotknouti „poskvrna osobnosti“? Tak je tomu i s „vášnivostí“. Nebud proto úzkoprý!
102. Jí se, aby se jedlo, pije se, aby se pilo, činí se to, nebo ono, aby se činilo. Ačkoli jsem Činitelem, přece stojím mimo. Zjistíš-li, že není nic k rozlišení – spočineš v hlubokém přirozeném Klidu. Rozlišuješ-li (nesprávně), zříš „čisté“ a „špinavé“ jsi v kolotoči – chaosu.
103. Spočineš-li jednou v Poznání, že vše je Svaté, když Svatost tato všude, ve všem se ti jeví, jak bys mohl zřítí v něčem „ne-svaté“? Nad čím by ses chtěl pohoršovati v tomto případě?
104. Nejprve rozlišuješ. Pak – skrze rozlišování v Nerozlišování se propadáš, až zcela se v něm ztápíš. Dojdeš-li TAM, kde již rozlišování nestává, co bys ještě chtěl rozebíratí? Co rozpoznávat? Když Jednota mnohost pohltila?
105. Ztratíš-li se v Jednotě, nezříš mnohost, neboť pojem tento zmizí. Máš-li pojem mnohosti, v osobnosti se pohybuješ, jsi nucen „osobně“ mysliti. Spočíváš-li v Jednotě, ztrácíš schopnost myšlení; myšlenky se zastaví, jazyk oněmí. Nevydáš jediného tónu ze sebe.
106. Když Harmonie Nekonečna se rozezvučí, jak by si „osobnost“ mohla beztrestně dovolit, tuto přehlušovat? Jestliže se přece o to pokusí, tu Mistr Universa mizí tak rychle, jak rychle se zjevil.
107. Myšlení je námaha. Toto je třeba poznati jako takové. Pak teprve budeš se mocně snažiti, usilovati, abys myšlení zastavil. Dříve o to usilovati nebudeš, dokud k těmto věcem nedozraješ.
108. Když úsilí tvé, zastaviti myšlení, vyvrcholí, tu v Nemyšlení, nevýslovně sobě odpočineš, ač přece v tomto Nemyšlení, budeš myšlení pln. Ó, jak úžasné zjištění.
109. Uč se růsti rovně, nasad' bohatou korunu, aby hojně ovoce nesla, aby hladoví se nasýtí a žízňiví napili. Darma vezmeš, darma dáš. Toť Zákon odvěký, který zachováš, zjeví-li se Poznání.
110. Myšlení je veliký zázrak. Nejprve tě nesmírně znáví. Pak počne únava odcházet a budeš svěží jako rybička v bystřině plovoucí.
111. Kdo je lenošivým, hrozí mu nebezpečí, že Nemyšlení plné pravého Života zamění omylem za „nemyšlení“ falešné, plné smrti, čili za tupost, totožnou s nevědomostí.
112. Kdo neustále odmítá věřiti, že ve tvaru je zajat, tomu okovy osobnosti brzy se rozpadají a on v nicotě sebe nalézá nekonečnou, nesmírně inteligentní Beztvarnost.
113. Nepochopíš úplně čtenáři, dokud sám nezakusíš, že v nicotě sebe Nekonečno Sebe nalézáš. Uč se proto zmenšovati, chceš-li Nekonečno žíti. Ó, kdo z pyšných mohl by tyto veliké hlubiny chápati, když velikým chce býti?
114. Světové dění? Mravenčí úsek je to jen – Kosmické Hry. Nepřetržité pulsování. Sen smyslů, která se všemožné výtvoří činí. Co očekávati chceš od této bláznivé Hry? Neztotožňuj se s ní, nech ji být, jdi pryč v Sebe – kde spočiň!

115. Kdo v Sobě zůstává, tomu mizí toto světové snění. Marnivý, proměnný, strastný sen se rozplývá. Zjevuje se vskutku jako nicotný, opory nemající. Přestaň již uchopovat stále tuto fatamorganu a v Klidu mohutném spočíň!
116. Kdo po Pravdě hluboce prahne, touží, zkoumá důkladně učení mnohých Mudrců. Když tužba v Poznání se rozplynula, tu jako přítěž je odloženo veškeré učení, neboť Pravda i v zrnku písku se mu jeví.
117. Pravdu zříš všude, ve všem, spočineš-li ve Světle Poznání. Pravdu zříš v lejně skrytou stejně, jako v zářivém bodu noční oblohy – když rozšíříš myšlení.
118. Věz, Svobodu, nikdy se neosvobozující nelze nalézt v úzkoprsém, osobním myšlení. Proto smaž myšlení osobnosti, ať Neosobní Pravda se zjeví!
119. Živím-li „osobní“, tu Neosobní nezřím a dojem mám, jakoby zemřelo. Jak mohl bych dosíci nikdy se neosvobozující Svobody, jak doufati mohu, že docílím Sebepoznání, bojím-li se „osobnosti“ pustiti, maje strach ze smrti?
120. Jak mohu Pravdě v Tvář pohlédnouti, libuji-li si v pomíjejícím? Jsa pln touhy po Pravdě neměnné a drže se současně houževnatě osobnosti, zjišťuji v tomto případě, že touha má není plná, navršená. Kdyby tomu bylo opak, tu v nejvyšší nevršené touze osobnost se rozplývá podobně jako cukr v zlatistém čaji, jež osobnost mnohá ráda popíjí.
121. Je mi třeba, odět se v nicotu v níž spáleno je klamné školní vědění. Ztratit Sebe-osobnost zcela je nutné. Je-li to dovršeno, ihned mne naplňuje veliké Poznání.
122. Spadnu-li v osobnost, jsem ihned omezen. Zmenšuji-li osobnost, v Neosobnost Pravdy padám a všude jsem přítomen. Je-li tomu tak, proč osobnosti stále se mám držeti? Tak třeba je nám chápat!
123. Pusť se osobnosti a Všudypřítomností se stáváš. Drž se jáství klamného a stále novou smrtí zmíráš.
124. Ticho hudbou se ti musí státi, nad níž nevynikne žádná hudba jiná. V „hudbě“ opět Ticho slyšet musíš a tak pochopit, že není zde hudby či hluku, že není zde zvuku ni sluchu.
125. Tebe, odevždy Čistého, nedotýká se zvuk neb jiné pocity. Tebe, odevždy Dokonalého, na Sebe se rozpomínajícího, nedotýkají se více protivy.
126. Opušť sluch a stáváš se velikým Tichem, které nad páry protiv stává. Spočíň Tam, odkud veškeré zvuky běrou vznik, a kde nejjemnější šepot více nezaslechneš!
127. V hluku se pohybuj a Ticho žij! Pak ti nebude třeba, v samotu zevní prchat, ji vyhledávat, neboť, nenalezneš-li v hluku ticho – tu v zevní samotě budeš dále s hlukem zápasit.
128. Proč voliti opuštěné místo k meditaci či koncentraci? Proč chceš uniknouti svým spolublížním, neb různé práci? V práci nalezneš TO, co v nečinnosti hledáš. V nečinnosti opět činnost nalézáš, která tě trápí. Neunikej proto prvému, ani druhému, a v Klidu mohutném spočineš!
129. Pracuje neosobně a samo se zjeví zdánlivě Nezjevené a Zastřené. Neschraňuj, ale rozdávej a obdržíš TO, co více jak zlato je cenné!

130. Není-li zde „osobnost“, proč bys chodil někam v „popředí“ nebo setrval v „poznání“? Zůstaň na místě, kde jsi a trvalou Spokojenost nalezneš!
131. Smaž klamně vědění a spočiň v Nevědění! Přestaň činit důležitého, aniž bys musel dělat nedůležitého! Buď pln rovnováhy, bez námahy!
132. Nečiň nic osobně a Neosobnost Universa k Sobě tě přivine. Tak – bez námahy získáš vše, co s námahou velkou dosud dobýváš. Buď věrným Sobě a snadno nesnadné se zdaří!
133. Proč stále usiluješ o to či ono? Nech to být! Zastav již úsilí osoby, nebo stále znovu budeš se znarovat a mohutný Klid bude se tě vzdalovat!
134. Ke „hmotě“ odpor pociťuješ a „ducha“ máš opět rád? Toť pošetilost. Jdi nad! Nech protiklady být! Nechť se tě přestanou více dotýkat, abys – jsa mimo ně v hlubokém Klidu spočinul.
135. Proč neustále hledáš Pravdu u bližních? Od Sebe tak unikáš – bloudíš. Všímej si lépe Sebe – Sebou se obírej, a Pravdu tak brzy zviš!
136. Bloudíš jako „osobnost“ ve vlastním čarovném kruhu? Spočiň v jeho středu a nalezneš tak ihned východisko ze svého zmámeného zajetí, budeš-li tiše a stále v tomto středu sedávat!
137. Počneš-li mysliti neplodně, uvědomuj si: „Proč nemyslím plodně, abych získal užitek a předal jej dále?“
138. Myslíš-li plodně, nech plody, ať jiní je česají za tebe a sám odpočívej po plodném myšlení!
139. Lépe než neplodné, je plodné myšlení. Lepší než obojí shora jmenované, je Nemyšlení. Zbav se obojího a buď Míru pln!
140. Přijde-li jaro, vůně růží ti zavoní. Často však o trny mnohé se popícháš, než se ti podaří růži si utrhnout a přivonět k ní.
141. Jaro tvé duše, počne-li kvést, má v sobě též skryto mnoho trnů. Než úplně rozkveté, mnoho se popícháš a mnohou bolest přetrpětí musíš.
142. Polož si otázku: „Proč mne uchopuje toto světové dění?“ Pak dále se ptej: „Koho uchopuje, když – já –, – osobnost –, nejsem zde, aniž kdekoli jinde? Když jsem jen ilusí? Pravda stále nepohnutě září a já, ztotožniv se s ilusí – osobností, nezřím přirozenou Svatost Svoji.“ Tak uvažuj!
143. Úsměv neosobního chápání zjeví se „osobnosti“ ve tváři. Když dobře promyslíš, Svatyně Ticha hlučné temnoty prozáří a nebudeš již prázdně žít.
144. Co očekáváš od tohoto „klamného života“, který „osobnost“ prožívá? Odvrať se od něho dokud čas, dokud sílu máš! Zahyneš v brzkém čase, nevkročíš-li dobrovolně TAM, kde Život neproměnný jest!
145. „Peklo“ s „nebem“ mění si svá místa, podle toho, s čím mysl se ztotožňuje. Těch, kteří „peklo“ jen žijí a za „nebe“ mylně považují, těch velmi mnoho jest.
146. Pošetilci, blázni a pýchou jatí lidé říkají, že „nebe“ znají. Zkoumáme-li však blíže jejich „nebe“, zjišťujeme, že jím jest dobré jídlo, dobré pití, měkké lože, přepych všeliký,

pohodlí tělesné, různé zábavy smyslné atd.. Nemají-li těchto věcí, vzdychají: „Ach, kam podělo se moje pohodlí, můj blahobyť? Vždyť jsem žil jako v ráji.“

147. „Nebe“ „peklo“ prolíná a „peklo“ zase v „nebi“ nalézá se. Připravíš si prvé nebo druhé snadno svým myšlením v okamžiku a tvář osobnosti ihned dle toho vypadá.
148. Tam, kde je změna, nemůže být Pravda pravd, jež je Neproměnná. Skrze „peklo“ musí člověk „nebe“ dosáhnouti a skrz „nebe“ v Pravdu neměnnou vejíti.
149. Kruh Samsara se rozevívá a duše Všeduší se stává, jakmile se nad protiklady ocitne – neb jen nad protiklady nalézá se nadstav Nibbánam.
150. Síla myšlení je strašlivá. Je-li člověk schopen tuto sílu koncentrovat, dosahuje vše, i to, co zdánlivě je nemožné. Pomyslí-li na to, či ono, již se mu to jeví.
151. Představí-li si tu, neb onu věc, touží-li po tom, či jiném předmětu, bleskovou rychlostí uvádí v pohyb smyslově nevnímátné tvořivé síly myšlení. Úspěch či nezdar, pomalu či rychleji se s určitostí dostaví, dle síly mentální koncentrace.
152. Uvědomíš-li si rozsah nesmírné síly vlastního myšlení, tu nekonečná T e b o u vytvořená Kosmická hra, zjeví se v gigantické kráse a hrůznosti. Zříš, že v Tobě spočívá – z Tebe vyvěrá a v Tobě se tratí. Uvědomíš si tak plně, že od nepaměti takto tvoříš, a vlastní Tvojí tvorbou je též tělo fyzické, jež obýváš.
153. Jak mohl jen naříkati na to, neb ono, jestliže stále sám si připravuji „měkké“ či „tvrdé“ ustlání? Jestliže sám si tvořím klad či zápor v něž se zahaluji? Jen ve mně samém je příčina slasti či bolesti.
154. Když odhalíš nesmírně mocnou zbraň v podobě v ě d o m é h o myšlení, neodvážíš se veřejně o této věci hovořit, abys v pokušení nepřivedl mysle nepřipravené. „A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého,“ tak nechť dále se modlí věřící křesťané!
155. Ve zmenšení síla, v rozpínání malost jest. Když pochopil jsem toto jako takové, tu síla sama se zjevila, setrvala, aniž bych o ni usiloval.
156. Jak lze někomu jako „omezené osobě“ naléztí neomezenou Svobodu? Je tak, potře-li, zničí „omezenou osobu“. Stane-li se tak – prostor všemi směry vyplní a jeho vědomí spočine, obsaženo v blízkém i dalekém.
157. Jádro ořechu nelze člověku snísti dříve, dokud skořápku nerozbije. Podobně Sama Sebe nelze mu naléztí, dokud se iluse osobnosti nezbaví.
158. Neběhej proto sem a tam, ale spočiň v Sobě a tak nalezneš TO, co stále hledáš! Zatať se ve vlastním mohutném Klidu a tiše z Něho – ze sebe zárej jako neosobní Divák!
159. Řekneš-li: „Nemám čas“, čas k práci Sebe-nalézání, nikdy nenalezneš a nekončícím je tvé utrpení. Nemáme-li čas pro zkoumání, chápání pravého Žití, jak můžeme doufati, že prohlédneme svůj „věčný sen“? Stále více budeme se utápěti v něm.
160. Jak pochopiti může člověk „svět kolem sebe“, nemá-li nikdy čas na rozbor „sebe“, v němž odhalil by „dění světa“ jako snové? Co můžeme dáti „světu“ dobrého, když skrze „dobro“ k Božskému nespěje, JE nehledáme?

161. Potřít „osobnost“ tohoto zlého hada. Rozdrť mu hlavu, ať více se proti tobě nezvedá a dostaví se postoj neosobní, v němž na vše máme čas. Budeme mít času velmi mnoho, v němž mnoho práce vykonáme a ona práce bude nás osvěžovat a požehnání ponese.
162. Nitro k nitru hovoří. Když druhé prvé pochopí, pak věru není třeba více slov. Nitrem chápati, z Něho vycházeti, k Němu se zpět navraceti – Jemu věrným zůstatí, toť snadné k pochopení.
163. Odvrz povrchní rozum, který tě trápí, jež je pln nedostatků. Přirozenou skromností, ve středu tebe spočívající, vnímej zářící Pravdu, Neměnnou!
164. Kdybys přemnohé Učitele-Mudrce v těle fysickém i étherickém poznal, a ve vlastní hloubku se nevnořil, co ti mohou poskytnouti? Oni jsou jen mocným popudem, impulsem, který pomáhá tvé vlastní iniciativě k Sebepoznání směřující. Jsi-li lenoch mentální, nemohou oni za tebe vybojovati Pravdu poslední, aniž ti mohou poskytnouti záblesk Osvícení, nejsi-li připravený, kdybys i tisíc let v tomto fysickém těle žil.
165. Proč bys měl býti pln pýchy? Proč skrývati, pěstovati hněv, který je příčinou, že rozum se zakaluje a nemá více schopnosti správného rozeznávání? Odlož tyto a podobné věci jako velikou přítěž!
166. Proč rozum stavěti nade vše? Proč pěstovati pouhé zevní citění? Je třeba, spojití vnitřní, jemné citění s ostrostí rozumovou, pýchy zbavenou. Je třeba odvrhnouti povrchní!
167. Proč stavěti rozum nad Pravdu, je-li pouhým Pravdy nástrojem? Pravda spočívá převelice vysoko, nad osobním, spekulativním rozumem, jenž o Pravdě může si učinit jen mlhavé, mentální konstrukce, které pyšně za pravé považuje. Pravda se musí bezprostředně prožítí, ale ne mysliti.
168. Zevní citění, které nekontroluješ rozumem, dovede tě ve slepou uličku. Když však jej rozumu podrobíš, tu zevní citění zevním přestává být, neboť se prohlubuje. Přestáváš býti povrchním.
169. Povrchní, suchý rozum, dovede tě ve slepou uličku podobně, jako zevní citění, a východisko z ní nenalezneš, neoživíš-li jej jemným citěním. Spojuj tyto dva prvky v harmonii.
170. Když o symbolice hovořím, skrytou Pravdu třeba je chápati. Nechápu-li, tu v obraznosti se jen procházím.
171. Když o Pravdě hovořím v symbolech a Pravdu symbolů nežiji, jsem prázdným jak bez jádra dutý ořech a snadno v hovoru „osobním“ Pravdu za neskutečnost vyměním.
172. Je přemnoho jedinců, kteří vlastními podvody se obalují. Když zlato jim ukážeš, tu lesk jim oči oslepí a ještě více nevidí.
173. Sliny posměchů často vrhají na toho, skrze něhož Pravda k nim hovoří. Co jemu však na tom záleží? Vždyť dobře ví, že „svět“ za „dobré“ „zlým“ odplácí. Mnoho by pověděl pes, uvázaný u boudy, kdyby jen lidským hlasem promlouval a měl nezastřenou inteligenci. Když zestárne, co se s ním činí?
174. Se „světem“ je třeba se vyrovnat. Zášti druhého, nenávisti třetího, je třeba se usmívat a takovéto jedince litovat, nebo zášť, nenávisť, toť zbraně, jež ničí ty, kteří jich s oblibou užívají. Tichosti vnitřní je třeba přednost dát.

175. Vnitřní Tichost, toť modlitba je veliká, kterou je třeba pěstovat a stále prohlubovat, nebo ona vede v Pravdu neměnnou své ctitele. Proto s radostí pěstujme vnitřní Klid!
176. Když vržen jsi v „hlučné“ prostředí, hled' Ticho v něm objevovat. Vždyť „hluk“ a „ticho“ je Jednota nedílná. Pochopíš tím více, čím větší Poznání tě prolíná.
177. Ticho či křik? Smutek neb smích? Vše mizí T a m , kde mnohost, dvojnost – nežije již víc.
178. Perly jsem objevil, hluboko v bahně ukryté. Když jsem je vyjmul a očistil, žasl jsem, jak nesmírně září.
179. Moře nade mnou se velmi bouřilo, avšak JÁ v Sobě, v hlubinách skryt, bouří onu jsem neslyšel, ale jen vnímal vlastní Klid.
180. Když mořské hlubiny mne vyvrhly na povrch, když vstoupil jsem opět v těla-lod', tu mnozí co byli okolo, měli na tvářích pustý smích.
181. Srdce „osobnosti“ nad nimi krvácelo. Chtěl jsem jim ukázat perel zář, ale oni mnou dále pohrdali, dále se pustě smáli smíchem povrchním, v němž skrytá bolest se zračila.
182. Tak naučil jsem se potápět a perly „světu“ nést. Leč, v perlách těch není jen radost skryta, ale též bolest, neb skrže bolest velikou, k ještě větší Radosti dospěješ!
183. Před bolestí tvorové prchají, radost nesmírně milují. Radost tato však není trvalou a proto bolest smrti dál zažívají.
184. Kam utéci před „smrtí“? Kam jenom milí, rozmilí? Komu není „smrt“ přítelkyní a rádkyní, kdykoli jej dostihne, navštíví a pohltí.
185. Smrt rozmělnuje, šrotuje, vždy znovu smílá nespočet „osobností“, ať tyto chtějí či ne. Když dobrovolně rozemeleš „osobnost“ na prach, ušetříš práci „smrti“ a nemusíš se jí více obávat.
186. Co narozeno z Ducha jest, to Duch opět béře k Sobě zpět. Co z vody opět pochází, to k tomuto živlu silou přitažlivosti, směřuje zpět. Vždy stejnorodé se mísí.
187. Kdo z vody a z Ducha se narodil, ten ví. Ten dobře zná svůj Cíl. Kam Duch však Život nevdechl, tam stojaté jsou vody, hnijí a zapáchají – otravující okolí.
188. Když moudře poznáváš mnohé protivy, to pojednou ocitáš se nad nimi a neosobně znamenáš, jak se objevují by zase zmizely jak bubliny na Oceánu Poznání. Vznikají a zanikají, a přece – nejsi s nimi totožný.
189. Nejsi-li totožný s protivami, jeví se TO, co nikdy se nezjevilo, ale jako takový odevždy bylo, co nepřišlo a proto nikdy neodchází. Jeví se TO, co všude jest a přece poznáváš TO jako „nebe Střed“.
190. Sleduješ-li neustále pocity „osobnosti“ jako ne své, tu po zmizení jich se jeví Poznání. Tak uvědomuješ si Sebe, hledáš-li kořeny.
191. Není ničeho s rozlišování, ocitneme-li se v Nerozlišování. Vše jako sen jeví se, vibruje, a není vskutku ničím víc.

192. Až matka ti neporozumí, přátelé zhanobí, žena zklame, až „láska osobní“ tě opustí, uzraješ pro toto učení.
193. Až dítě, v něž vkládáš „osobní naděje“ se ti odcizí, až budeš jakoby mrtev pro tento „svět“, tu čas je zralý, bys přijal toto učení.
194. Když neztratíš přes veškeré rány „osudu“ vnitřní cítění, když neztratíš schopnost rozumového analysování, tu blízko Sobě budeš a zralý pro toto učení.
195. Až všechny strany budou si odporňy, až budeš zřetelně cítiti, že zcela jsi bez opory, až po mnohé probdění noci oschnou ti zarudlé oči, z nichž přemnohé vyronil jsi slzy v mocné touze po Poznání, tu uschnou jsi, čistí Evangelium Svobody.
196. Až pocítíš, co říci slovy nelze ti, až oheň touhy nejvyšší bude tě v útrokách páliť, až z povrchnosti, jež všude budeš zřít, srdce tě silně zabolí, až marně budeš hledat v povrchním lesku hlubin – tu sáhni po tomto učení!
197. „Zevní“ tě rozdrť. Tak musí se státi. Až poznáš, že se tak stalo, tu „zevní“ ztratí pro tě cenu a počne mizeti.
198. „Vnitřní“ až počneš žiti, „zevní“ v něm objevíš. Pak nebudeš již „světu“ unikati. Pak poznáš, že vše je v skutku sen, který jsi předlouho snil a z něhož se ku Pravdě probouzíš.
199. Nejprve musíš prožiti stav, jež zovou „vytržením“, v němž zcela ztratíš „osobnost“. Toto „vytržení“ se v skutku zde nachází a nemůže se k němu dostat rozum osobní.
200. Jinak se nazývá toto „vytržení“ „samadhi“. Nevěříš-li v „samadhi“ (stav vytržení mysli – zastavení), z něhož se vrací zpět ti, kteří je žili, nejsi uschnou již pro svou nevěru, bys uskutečňovat mohl plynulé Poznání. Proto je třeba v této věci silné víry a mocného rozumu a tyto faktory spojit.
201. Prožiješ-li Skutečnost Sebe (o Sobě), pak počneš teprve chápati mnohem více, neboť si osvojíš jemné cítění. Rozum tvůj bude prozářený. Světlo Poznání počneš přenášet v tmy nevěděni. Věděni pravé bude se šířiti z Tebe stále víc.
202. Později dostaví se věděni, v němž pochopíš, že není zde stav „vytržení“. To proto, že nebude již ničeho stávat, co by tě mohlo z „něčeho“ do „jiného“ vytrhovat. Z „něčeho“ do „jiného“, jak bys mohl býti vytržen? Když mnohost zmizí? Toť chápání plynulého Osvíceni.
203. Pochopíš, poznáš, že není Svobody, která by se někdy od něčeho osvobodzovala. Pochopíš, že není Poznání, jež bychom měli poznávat.
204. Nelze dojiti k těmto věcem člověku slabé víry a silného rozumu, neboť je ve své fantasii překrouť. Nelze k nim dojiti člověku silné víry a slabého rozumu, neboť jim vůbec neporozumí. Budou se mu jeviti jak nerozřešitelné rebusy.
205. Cíl na mnoho cílečků se mu rozpadne a on s roztráštěnou myslí nalezne se potopen v moři žádostí. Buď proto člověkem silné víry a mocného rozumu, bys v jejich spojené rozřešil tajemství mlčící Sfinxy.
206. Stav „vytržení“, čili „samadhi“, není dosud plynulou Skutečností, ale jest to jen její pulsování. Jest to skok do Skutečnosti, v které se ocitneš a která tě vrhne zase zpět v „osobnost“ a na povrchu se tak opět ocitneš.

207. Potopit se ve Skutečnost, vejítí v NÍ v styk a plně Ji okusit, je nutné v první řadě, aby ten, který toužící jedinec si dobře uvědomil a mohl rozeznat pravou hloubku od povrchu, a aby „rozum osobnosti“ byl osvětlen.
208. Plně okusit Skutečnost, jest nesmírně nutné, k získání víry mohutné, která je podobna tvrdé oceli. Je to nutnost, neboť jen tak člověk stojí na pevných skalních základech.
209. Plně okusit Skutečnost Neměnnou je nutné, abys mohl rozlišit Skutečnost od klamu, Neměnnost od proměnného.
210. Zažiješ-li jen jedenkrát Neměnnou Skutečnost, čili Pravdu o sobě, neb opět jinak řečeno, poznáš-li se vědomě jako Syn s Otcem totožný, budeš stále více klamu unikat a tuto neměnnou Skutečnost žítí.
211. Když budeš jist, že „povrch“ zde není, že zmizel, když pro „hloubku“ zapomeneš „povrchu“, bleskne ti Poznání, že „hloubka“ též zde není, že není prvního ani druhého, ale že věc je Hlubina Universální, všudejsoucí.
212. Nejprve „zevní“ vyměníš za „vnitřní“. Potom i tohoto „vnitřního“ se zbavuješ, zjišťuješ-li jej jako protiklad. Mizí cesta, mizí cíl. „Zevní“ s „vnitřním“ slučuje se v jediné zářící Skutečnosti.
213. Nejčistší tužba vede k „samadhi“ či k „extasi“. Toť současně nejčistší je ethický Cíl. Toť nesmírný je odpočinek v Duchu-Pravdě, po únavném mentálním bloudění. Zde žádná tužba již nežije.
214. Tužba nemůže však nikdy zcela ustati, není-li stavu tohoto dosaženo plynule. V „samadhi“ tužba zanikne, ale znovu se vynoří současně se zjevením se „osobnosti“. Proto je třeba přenosu „samadhi“ ve bdělé snové dění.
215. „Osobnosti“, jež nebyla nikdy ve stavu „vytržení“ čili „samadhi“, jeví se toto jako přelud v jejím „osobním rozjímání“. V „samadhi“ je však poznávána Podstata všeho života osobního, to je – Skutečnost, a každý kdo vešel ve styk s NÍ, ví, že tento svět je pouhý přelud snový, třebas tak mocný.
216. A tento mocný, snový přelud – osobnost nesmírně miluje. Proč? Protože klam ku klamu se druží, vzájemně doplňuje. Jen ze Skutečnosti neměnné, která je poznána ve „vytržení“, vzniká světový přelud, na pravé Skutečnosti závislý.
217. Po čem by člověk ještě toužil, přivedl-li tužbu svoji v poznání Skutečnosti neměnné? Když nejvyšší tužba v Cíli se rozplyne, není již nic, co bychom mohli v jakési nové tužbě uchopovati. Jen osobnost, počíná-li znovu žítí, znovu uchopuje, jak bylo již řečeno.
218. Když tužba nejvyšší došla velikého Naplnění, tu v mohutném Klidu spočívaje, vskutku člověk nalézá nezměrný Odpočinek, po předlouhém, strastiplném hledání.
219. Z velikého snění do pravé Skutečnosti když se probudíš, nesmírně se raduješ. Víš, že jsi byl stále mrtev a že jsi pojednou z mrtvých vstal k Životu pravému vzkříšen.
220. Když z velikého snění do pravé Skutečnosti se probudíš, tu víš, že celý život sis myslil, že žiješ, ale že to byl jen pseudo-život, pravého Života vzdálený. Víš, že to bylo bloudění v šeru. Proto, když se probudíš, je radost tvoje převeliká.

221. Ze Skutečnosti neměnné, vrátíš se zpět ve snové, světové dění. Tento světový sen počne opět mocně na tebe působiti a bude se snažiti, uchopiti tě ve svou síť.
222. Buď ve střehu! Buď bdělý a přenášeš své velké Poznání jež zažiješ (bude-li ti dopřáno) v tuto síť klamu, kterou svým Poznáním zpřetrháš a Svobodě nikdy se neosvobozující, Skutečnosti neměnné staneš tváří v tvář.
223. V „samadhi“ ustává myšlení. V něm naprosto nemyslíš, ačkoli přece jsi myšlení pln. Toť je prostředek, nutný poznati, abys plně chápal, co je to pravé Nemyšlení, a abys za nemyšlení falešné je nezaměnil.
224. V plném rozsahu smyslu slova – nelze chápati pravé Nemyšlení čili Spočinutí tomu, kdo je nezažil. Jen po ztrátě „osobnosti“ čili „ega“ lze to z a ž í t í . Nelze spočinouti nikomu v pravém Nechtění, dokud chtění jej omamuje a ve snový svět znovu zpět vrhá.
225. Proto je třeba zeslabovat žádosti a to tak dlouho, vytrvale, až nastane ne-kolisání. Jen po zhasnutí žízňě po žití, pravý Život se jeví. Kdo zachovat chce duši (osobnost, ego) ztratí ji – jak říká Ježíš.
226. Když vynoří se osobnost – „já“, tu ihned vynořuje se žízeň po žití. Když osobnost je potřena, žízeň současně mizí a Míru-plné Poznání září.
227. Potíráním osobnosti zmenšujeme svoji strast a jejím zničením ocitáme se v Nebytí – Života pravého plného. Odtud se nelze již nikam rodití, zde nelze již trpěti. Tam, kde však je rození, je žití osobní a též umírání, čili – strastiplné změny. Proto netuž po chvilkovém, osobním žití, ale miluj vždy znovu Nebytí, v Němž zanikáš jako nic!
228. Žízeň po životě, toť strast. Žízeň lpí a proto nezná nikdy se neosvobozující Svobody. Žízeň, toť žití osobnosti, toť pseudo-život, kterému „jazyk davu“ říká „skutečný“.
229. Nebytí, toť spočinutí v neměnné Pravdě, která neobsahuje žádné prvky strastiplnosti, pomíjejícnosti. Neobsahuje ničeho smrtelného. Pravda je prosta smrti, podobně jako prostor je prost lpění a proto – poznej JI a ONA tě osvobodí.
230. Zrození je – zjevení se „světa-osobnosti“ Zrození – je „osobnost“. Dokud tato zde trvá, dotud trvá „zdání světa“. Je-li tomu tak, je třeba ve „zrození“ „smrt“ hledati, aby v ní „osobnost“ byla v Neosobní Život přetavena. Když osobnost v Neosobnu zmizí, mizí i dotěrnost „světa“, kterého více není.
231. Kdo přemýšlí moudře, hluboce, bez pýchy, jsa dobrým a zbaviv se ctižádosti, jsa skromným a sprostiv se ješitnosti, kdo omezuje svoje žádosti, takového mysl snadno chápe smysl tohoto učení, jež v Sebepoznání přivádí.
232. Dokud jsem všedních, povrchních řečí však pln, lehce mne všednost, povrchnost a jiné zápory Ducha uchopí a aniž bych si to uvědomoval, spočívám v zajetí smyslových věcí, věci to nežádoucích.
233. Hlubiny a Pravda v nich skrytá, vzdálí se ode mne a strast ve větší míře se zjevuje, když plně vklouzávám v „myšlení osobní“.
234. Tak uvažuj, uvědom si, abys unikal těmto nežádoucím stavům myslí a Pravdu neměnnou v unikání tomto našel.

235. Dokud si v „časovosti“ velmi libují, nejsem zralý pro Nekonečno v nadčase trůnicí. Tak uvažuj a unikaje „časovosti“ v níž trýzeň je myšlení, v Míru-plném Poznání spočiň!
236. V osobnosti, v „já“, je kořen strasti. Jak mohu kořen strasti vytrhnout, když osobnosti se držím podobně, jako pijavice své oběti?
237. Kdo uvažuje podobně, přestává lpění na osobnosti. Zcela na ni zapomínaje, našel se v nádherném stavu všudejsoucí Lehkosti!
238. Jak mohl bych, bláhový, všudejsoucí, Míru-plnou Lehkost žítí, setrvávám-li v tíživé osobnosti? Toť nemožno!
239. Dokud je zde tíha osobnosti, není zažívána Lehkost Neosobna, neboť tíha osobnosti Lehkost tuto převáží. Ocitneš-li se však v Lehkosti Neosobna, všude se nalézaje, nic nepřitahuješ, aniž něco odpuzuješ.
240. Kde je „tma“, nemůže býti „světlo“. Dokud jsem v nevědění osobnosti (tmy), neznám Vědění Neosobnosti.
241. Dokud jsem žízně pln, libuju si v povrchních zábavách, nechápu závratných hloubek Nechtění, které je žízně prosto. Nemám nejmenší pojem v případě tomto o nadstavu Nirvány.
242. Jen v odpoutání se, nalézám nepřipoutanost k Svobodě vedoucí. Jen v připoutání nacházím stále novou strast. Protože jsem takto uvažoval, samo se jeví, bez námahy, Blaho pravého Bytí. Je zde, aniž bych se „osobně“ namáhal.
243. Jsem-li zakalen očima osobnosti, jak mohl bych spatřiti vlastní Neosobnost? Žiji-li vždy novým tužbám osobnosti, jak mohl bych doufati v uskutečnění tužbyprosté Nekonečnosti?
244. Takto a podobně když uvažuješ, bez námahy se zmenšuješ. Ve zmenšování se mizí současně tužby osobnosti a po jich zmizení Podstatou všech věcí se stáváš.
245. Spatřuješ Sebe, jako Nezměrného, Nekonečného, Neskonaleho, Nehynoucího, jak vyplňuje v š e , jak v š e z Tebe vystupuje a opět v Tebe vstupuje, jak živíš život všech osobních životů, které jsou zrcadlením Tebe.
246. To je Poznání, jež nelze zaplatit všemi světa poklady. Poznám-li, co příčinou je bolesti, tu, jsem-li prozíravý, nebudu klásti další podmínky zapříčínující bolest a unikám tak utrpení.
247. Zírám-li Nezmírající, Neměnné a nevidím-li „zmírající“, „proměnlivé“, stávám se tím, co zírám, Nezmírajícím – neboť stejnorodé vzájemně se přitahuje.
248. Když „zmírání“ chápeš jako neskutečné, snadno se předcházející zdaří. Věříš-li však, že jsi „smrtný“ s prvky „smrtnosti“ se slučuješ a Nesmrtelné nedostihneš.
249. Když lhaní se ti protiví a pravdomluvnost je ti vlastní, tu sama – bez námahy, přetvářka, čili klam osobnosti mizí a Světlo Pravdy se jeví.
250. Hledíš-li na vše, jako na vlastní, snové zrcadlení, kdo by ti mohl ublížit? Když s Tebou je totožný? Co platné jsou pak pomluvy vržené na Tebe? Odráží se a zpět padají na osobního činitele.

251. Pozoruješ-li spravedlivé rozhořčení osobnosti, stoje vedle, pozoruješ-li, jak se zjevuje a mizí, jak hněvivé rozhořčení, z čistých impulsů vzniklé, mohlo by ti ublížit? Je jako mrak na modré obloze, jenž silou paprsků slunečních, rychle se rozplyne.
252. „Osobní“ je strastiplné, klamné, bludu plné, plné nevědění, plné pýchy, plno klamně velikosti, v níž malost se nalézá. Proto se s tím tvorové ztotožňují, trpí.
253. Světové dění je plno nevědomosti. Je to pouhý přelud smyslů. Šestismyslovost považuje světové dění za skutečnosti, ačkoli sama je neskutečná, nejsoucí, klamná.
254. Osobnost si stále nové snění vytváří, hledě na tyto jevy jakoby na skutečné, podobně jako divák v kině. Na sama sebe nehledí, neboť nemá schopnost, sebe pozorovat. Aby toho docílila, ozařuje ji neosobní Síla-Intelligence Universa. Pomoc, k sebe-pozorování nutná, nepřichází však tam, kde osobnost, naplněna je neskromností a nízkými žádostmi.
255. Nedržme se proto pomíjejících, neskutečných věcí. Jen chvílku osobnost oblaží, ale pak mohutní utrpení. Odlož tyto věci podobně, jako oděv odkládáme, vcházíme-li do příjemné koupele. Odložme osobní, bychom se koupali ve všudejsoucím Poznání!
256. Zanechme všeho, pusťme vše a více ničeho neuchopujme! Pojd'me v N i c o t u a bez uchopování jsme vlastníky všeho.
257. „Svět“ je v „já“, v „osobnosti“. Není ani takový, ani jinačí, není ani „vně“ aniž „uvnitř“, nemá ani dobrých, ani zlých vlastností, není ani „zde“ aniž „jinde“. Je ilusorní, nejsoucí.
258. Pozoruj toto jako takové a odejdi ve „vnitřní“, které v tobě jest. Skrze toto „vnitřní“ vejdi v Nejvnitřnější Nicotu. V zapomnění sebe Sebe nalézáš, v Sobě spočíváš.
259. Říkáš, že pociťuješ „vše“ a proto že „svět“ zde vskutku jest? Co jsou to pocity? Tot' hnutí osobnosti. Zvedají se a klesají. Mizí a nejsou více zde, aniž jinde. „Osobnost“ sama je hnutím Mysli. Když Mysl se pohne, „osobnost“ se jeví.
260. Uvažuješ-li takto a podobně, proč bys nemohl dosíci Cíle? Když takto zkoumáš, pozoruješ, proč by ses nemohl poznati? Upřímnost, která je žádoucí, sama tě vede.
261. Když trháš a zpřetrháš pouta „já“, pouta „osoby“, když zbavíš se předpisů a pravidel, která „osobnost“ vytváří a která jsou v konečném Poznání okovy, staneš tvář v Tvář ve vlastní Svatyni!
262. Zapomeň, co jsi, zapomeň, čím jsi byl a netouži zvěděti, čím budoucnost obdaří „osobnost“. Zapomeň časovost a v Nadčasu spočiň!
263. Nemoudře přemýšlí, kdo v čase stále se utápí. Nelze mu tímto postupem zbaviti se osobnosti. Nemoudře jedná, kdo myslí – protože v čase zajat spočívá. Moudře však jedná, kdo nejedná, kdo domyslí. Ten v Blahu spočívá.
264. Neuvažuj, kam jdeš, ale pozoruj sebe! Přijdeš bez námahy TAM, kde počátek i konec je všech cest, kde konec i počátek současně jest.
265. „Já“ – „osobnost“, není ani taková, ani jinačí. Je nestálá, měnící se, nejsoucí. Jak můžeš určití, že je taková a nebo jinačí? Jak můžeš odsoudit „něco“, co není zde a niž vedle, aniž kdekoli jinde – co je jen zdánlivé?

266. „Osobnost“ je strastiplná. Tato strastiplnost stále novu strastiplností se zavaluje. Poznání příčiny bolesti vezme „osobnost“ pryč z časovosti v Nebytí.
267. Moc „světa“ posilňuje „osobnost“ a stále znovu podporuje její růst. Falešné – já – stále se zvětšuje a tak se zvětšuje i strast. Zavrhní proto ctižádost a ve skromnosti zmenšuj „osobnost“!
268. Pochop „svět“ jako snovou nutnost, jsoucí pro „osobnost“, která však nemá s Tebou ničeho společného – podobně jako hustá mlha zahalující rozhled po krajině, nemá ničeho společného s divákem a krajinou, ale je sama o sobě samostatným činitelem.
269. Ty, jako Neosobnost, Čistý, odevždy Vznešený, proč by ses ztotožňoval se strastiplností světového snění? Opusť jej a ve Skutečnosti neměnné spočín!
270. Poznáš-li „já-osobnost“, jako nejsoucí, budeš zproštěn veškeré plané teorie, která „osobnost“ za Skutečnost považuje, a která od Sebe samého tě vzdaluje!
271. Když takto a podobně jsem uvažoval, pochopil jsem a v plném rozsahu prožíval Nechápatelné a uvědomil si, že není zde více nic k chápání, jež v Poznání Sebe uvádí.
272. Když „měnivé“ zřel jsem jak snovou strast, tu toto odešlo a Neměnné se jevilo. Tak zažívaje velikou a mocnou neskonalost Sebe – nesčetněkrát jsem oživil všejsoucím Elixírem „tělesné“.
273. „Já“ – blázen, „osoba“, chytal jsem mlžné vidiny. Když jako takové jsem je poznal, ihned zmizely a JÁ-Neosoba nesmírně jsem se smál.
274. Vše zjevilo se ve Mně, v Ne-osobě, jako snové obrazy, jež rozměrů neměly a kterým jsem dříve jako „osoba“ hodnotu přisuzoval. „Hodnota“ zmizela, v nehodnotu se změnila a skutečná Hodnota se zjevila.
275. Květinku, k Nesmrtelnosti vedoucí, zde i jinde jsem hledal, neustále pln únavy po NÍ pátral, až nakonec jsem shledal, že s t á l e jsem po NÍ šlapal.
276. Pak jsem se velmi smál své veliké pošetilosti, když květinka, Nesmrtelnost poskytující, zjevila se mi v plné kráse a když zřel jsem v údivu, že všude se nalézá. Ó – jak velmi je drobounká, nepatrná, nenápadná.
277. Po Nesmrtelnosti toužíš, po bylince k ní vedoucí pátráš, a ona stále hledí na tebe svým čistým pohledem. Šlapeš po ní nohama „osobnosti“ a nevíš o tom.
278. Podobně si počínáš, jako „já-osobnost“, kdysi. Zbav se „osobnosti“ a květinu, věčný Život ti přinášející, ihned spatříš a stále budeš moci ji požívat.
279. Vlastní kříž musíš v sobě vztyčit a na něm se nechati dobrovolně ukřížovat! Pak ihned poznáš pravou Kristovu Tvář!
280. Tvář Kristova je Pravda, ve „smrti“ skrytá. V NÍ Svatá Trojice obsažena jest. Buď moudrým v rozumu a srdcem pochop nedílnost Jednoty, jež v srdci tvém skryta jest.
281. „I rozhněval se Hospodyň, a uvalil pohromu na národ Svůj“, tak slova Bible hovoří. Rozuměj: Jednota vzdálila se člověka v „jáství“ zapadlého. Trýzeň jej proto uchopila. „Osobnost“ jest „mnohost“.

282. Když „osobnost“ národ stále více pěstoval, tu „egoismu-sobectví“ vždy více holdoval. Následkem toho, sám přivodil si ten který národ pohromu, či záhubu.
283. V tvrdosti slabost je, v měkkosti síla opět. Jemnost hrubost převyšuje a ovládá. Ve skromnosti zbožnost se nalézá, v sobectví pýcha zas vězí. Proto – Pravda ve zbožnosti velké skryta vězí.
284. Z dvojnosti hned mnohost vzniká. Proto dvojnost nezná Jednotu. Přestáváš-li dvojnost, mnohost pociťovat, Pravdu žiješ hned!
285. Co chtějí, proč žízňiti, když Číše je stále naplněna, když v Nechtění, Náplň nejvyšší spočívá? Proč vytvářet si mnohost, z níž strast povstává? Chceme-li již něco, chtějme spočívati v Nechtění. Dokud však v Něm chceme spočinouti, tu se n e j e v í . Až přestane člověk v tužbě nejvyšší žádati Nejvyšší, Nejvyšší mu bude odměnou. Toť – přání si nicoty, bez odměny!
286. Spočinouti v Sobě, z Jednoty ve dvojnosti – mnohost nevybíhat, smyslům výhost dát, v Klidu mohutném, smyslovosti zbaveném spočívát – ó – jaká slast!
287. Nemoudří, hledící na „osobu“, říkají: „Ty? Vždyť jsi tužeb pln. Jak to, že o netužbě k nám promlouváš?“ Oni zří, ale co? „Osobní“. Oni nezří „Neosobní“, protože jejich vlastní „osobnost“, „osobní“ jim opět předkládá. Proto jsou omylu plni.
288. Oni nehledí na učení, ale plavidlo prohlíží. Proto jim učení uniká a Pravdy jsou vzdáleni. Jsou si velmi podobní farizejci doby moderní, kteří z obalu „osobností“ hledí a vše vznešené, neznámé ihned kritisují, aniž by pravý smysl pochopili.
289. Proč hledíš na to, jak jeví se ti ten či onen spolubližní v zrcadle tvé „osobnost“? Proč nebereš sobě Neosobní, o kterém ti vykládá?
290. Pročpak posuzuješ různé Učitele? Proč je odsuzuješ? Moudře jednající schraňuje perly tiše, jednu ke druhé, nehledě na to, od koho pochází, či kde je nalezl.
291. Zanech „osobního“ počínání. Opusť uzavřená hlediska! Uč se neosobně zírati a budeš vše zřítí ve stejném světle.
292. Nenalezneš Nejjemnější z jemného, bude-li tvá smyslovost upoutána „zdánlivými zázraky“, které mnozí provozují a jimi se pyšní.
293. Unikne ti Nejjemnější z jemného, ulpíš-li na jemných formách, které vnitřním zrakem můžeš zřítí, jsi-li uschněný.
294. Tak, jako fysickým smyslem zraku vnímatelné obrazy a formy zdají se býti skutečné, ačkoli jsou jen přeludem, podobně i vnitřní jevy, zvuky, obrazy, vůně, chutě a pocity, jsou nejsoucí, ilusorní, se stanoviska nejvyšší Čisté Pravdy.
295. Popíráš-li pravdivost těchto tvrzení, nepravda snadno tě ovlivní a Pravdu Čistou, bez přívlastků, neuskutečníš.
296. Veškeré jevy jsou vlnami, zvedajícími se na Oceánu čisté Mysli. Když se ztotožníš s tím nebo oním jevem a považuješ jej za samostatnou Skutečnost, je to asi podobně, jakoby ses odloučil od Oceánu Mysli, jsi jen malinkou vlnkou, sama sebe pozorující. Zapomeneš tak Oceán Mysli, v němž Blaho je neskonalé a trpíš.

297. Strast vezme tě v náruč „osobnosti“ a pak jsa oddělen od Oceánu Neosobna, houpeš se jako vlnka, na tomto, ačkoli stačí jen u v ě d o m ě n í , že s tímto Oceánem jsi totožný.
298. Neztotožňujme se proto s bublinkami myšlenek, které se v nás vynořují, aby opět zanikly, neboť tak nelze poznati Podstatu Oceánu Mysli.
299. Ty, v Pravdě Čistý, Nekonečný – uvědom si, že vše co zříš je vlastní Tvou mentální konstrukcí, kterou nepřetržitě vytváříš! Přestaň již „osobně“ tvořit.
300. Vytvářej neosobně bez jakéhokoli chtění a vzniká dobro. Vytvářej „osobně“ chtění pln a vzniká opět zlo.
301. Boj dobra se zlem, je neustálým bojem osobnosti s neosobností. Hned první a opět druhý vítězí. Hned „nebe“, nebo opět „peklo“ svírá tě v náručí, nedovedeš-li se ponořiti v Pravdu, nad protiklady ukrytou.
302. Získáš-li neosobnost, jsi přítelem dobra. Skrže dobro spěješ k Pravdě. To je jednoduché k pochopení. Buď proto přítelem dobra, o němž ti srdce poví, rozevřeš-li je vstříc Poznání.
303. Aby člověk byl schopen dobra od zla rozlišovat, musí zde býti rovnováha. Ta získávána je neosobním postojem.
304. Jsa divákem neosobním, snadno dobro od zla rozeznáš, snadno plevy od zrn oddělíš jak pravý hospodář. Když pak zrno čisté požiješ, musíš skrže toto Pravdu čistou ochutnat. Pravda Čistá je nad kladem i záporem, nad dobrem i zlem i nad indiferentním postojem. Neboť Tichý Svědek pozoruje, jak indiferentní postoj zaujímáš!
305. Čistá Neosobnost, čili Neosobnost všudepřítomná, je ta, která pozoruje osobní neosobnost, čili indiferentnost, neboť – abych mohl zaujmouti indiferentní postoj, je zde „Něco“, co vždy pozoruje, jak já-osoba, nalézám se v indiferentním postoji.
306. TO – „Něco“, co pozoruje indiferentnost, je Tichý Svědek, neboli Myslitel, čili všudepřítomná Neosobnost, o níž jest hovořeno.
307. Každý je hospodářem na svém poli. Co zasívá, to klidí. Sám si seje, sám zaseté poseká, počne, vymlátí a odváží do mlýna a smílá. Co semele, to opět sám pojídá, ať je to potrava sladká nebo hořká, námel, kterým se otráví nebo žito, které jej uzdraví.
308. Neporoučíš-li, nemáš poddaných, které bys utiskoval. Nemusíš se proto báti vzpoury. Klidně spíš, ničeho se nebojíš.
309. Jsi-li Sobě pánem a též sluhou, tu jako pán přehlížíš činnost svého myšlení a konání a jako sluha se zase Sobě samému podrobuješ. Činíš-li tak, čeho by ses měl báti?
310. Proč bys měl přichylnost neb odpor pěstovat? Proč nenávisť, hněvem, či láskou plát? Když nic nepodnikáš nic nečiníš, když činnost smyslů tiše přehlížíš, v Sobě ztracen a přece nalezen spočíváš? Ó, jak blaze takovému.
311. Ty, v Pravdě Všudejsoucí, co bys chtěl, po čem prahl, když vše odevždy je Tvé, Tebou vyzářené – když vše zpět v Tebe se navrací?
312. Co jen chtít, když bez chtění vše je zde, nač jenom pomyslím? Vše, bez námahy přichází a odchází, aniž bych usiloval, to, nebo ono mít.

313. Nejprve jsem jako „osobnost“ byl „zlý“. Proto jsem usiloval o to, býti „dobrým“. Tak jsem pozoroval „zlo“ jak vznikalo, až zmizelo.
314. Protože jsem želel, že „zlo“ se „osobnosti“ často zmocňuje a „dobro“ že nedovedu žít, tu, že „dobro“ jsem miloval, zůstalo ono vítězem.
315. Když „dobrým“ jsem, tu stejně činím tak, že mnozí toto „dobro“ za „zlo“ považují; neboť toto „dobro“ ubližuje jejich „osobnosti“.
316. Když jsem zjistil, že tomu tak je, unikám i „dobrotě“ a nesnažím se ztotožňovat ani s prvním, ani s druhým činitelem.
317. Chtít býti „dobrým“, je námaha. Činit „zlo“ je také námaha. Proč bych se namáhal, když bez chtění nad těmito protivy se ocitám?
318. Nerad jsem „papouškoval“, ale raději vlastním hlasem křičel. Nerad jsem „kopíroval“, ale raději žil originálním způsobem. Proto zpívám bez námahy, bez nucení, jak samo to přichází.
319. Po pravdě nesmírně dychtě, mnoho slzí jsem vyplakal. Pak ustal pláč a zářivé Slunce zjasnilo mi líc.
320. Proč toužiti více? Po čem? Když vše se mi jeví již jako zjevené a nemám, co bych více objevoval? Když nemám, nač bych myslil více? Když problém Sebe jsem rozřešil, a tíživý kámen spadl ze srdce?
321. Bez námahy jsou kladeny myšlenky v toto dílo. K Nemyšlení, k Nechtění, vedou připraveného.
322. Kdyby bylo chtění, nebylo by vytvořeno nic. Protože chtění však mizí, tvoří se, aby se tvořilo.
323. Verš za veršem, odstavec za odstavcem vzniká a Mysl je přece tichá. Proč čeřiti Mysli Klid? Proč násilím, „osobně“ přemýšleti?
324. Život, tak, jak jej většina „osobností“ žije, je snění ubohé, nesmírné, které počátku nemá a nikdy nezhasíná.
325. Neomezený Duch, Sám Sebe rozvíjeje, přehlíží rozvinutý sen, se kterým je nesmírně spokojen.
326. Já v Ne-já ztracen, myslím, tvořím, a sním, jsa přece žízně prost a ničím uchopen.
327. Vysoké i nízké, daleké i blízké, široké či úzké a všeho střed, je Jediné a jako takové ve Mně, v Ne-já ponořeno.
328. Proč se hledati zde, nebo jinde, když všude jsem a všeho obsahem? Lehce, snadno pochopíš, když já v Ne-já zmizí.
329. Proč si stále nalháváš, že jsi nemohoucí a špíny pln a připoután? Odsugeruj si tento odvěký klam, neosobně si počínaje, a užasneš nad velikou Svou Čistotou!
330. Ty, v Pravdě Božský, ani zlý, ani dobrý, proč se ztotožňuješ nepřetržitě se stále se měnícím klamem osobnosti? Opusť tento snový obal a pohlédni bez bázně Skutečnosti v Tvář!

331. Spočiň v Klidu-plném Ne-já a zanech dětské hry, kterou omezený, egoistický rozum vytváří!
332. Ve stále se zvětšujícím „já“ je stále rostoucí strast. Ve stále více se zjevujícím Ne-já, je stále více mohutnější slast. Víš-li to, žij radostně, zbavuje se „já“!
333. Oceán Radosti, nelze prožívat v maličké kapce osobnosti. Jenom, když se kapka rozplyne a v Oceánu zmizí, podaří se tato věc.
334. Proč myslíš na minulost a budoucnost? Proč utápíš se v časové přítomnosti? Přestaň žít tyto věci v čase spočívající! Spočiň v Nadčasovosti, bez námahy. Zastav myšlení, v čase se odehrávající.
335. Ustaň v myšlení a tak se vzdáš strastiplného, osobního tvoření. Když se tak stane, budeš tvořit bez námahy. Nech být idee a nadrž se jich a v Nekonečnu spočineš!
336. Já pravé, v Ne-já spočívá. Myslíš-li tak, rychle se „já-osobnost“ rozplývá a není ho více. Vše počne se jevit jako Ne-já – všudypřítomná Neosobnost.
337. Držíš-li se každá jednotlivá bytost „já“, nemůže chápat, nemůže žít Ne-já. Toť prosté a jednoduché k pochopení. Je-li tomu tak, pusť se „já“ a Ne-já ihned pochopíš.
338. Víš-li, že je tomu tak, proč se držíš „já“, které je kořenem všeho utrpení? Vím! Je to zvyk, přijmutý a osvojený jako pravdivý, během myriad zrození. Uvědom si tento zvyk a spočiň v Ne-já, jsa zbaven strastiplné osobnosti.
339. Je-li pocit „já“, není možno spočinouti v bezpocitovém Ne-já. Je-li osobnost sama sebou spoutána, není možno, nadsmyslnou všudypřítomnou Neosobnost žít.
340. Jsem-li ovinut velikým hadem „osobnosti“, který mne dusí, jak mohu dýchat vzduch neskonalé Svobody?
341. Když je tomu tak, tu, odvinuje stále více hada osobnosti, který je zábranou poznání Svobody, odstraníš tuto zábranu a ve Svobodě nikdy se neosvobozující, spočineš!
342. „Osobnost“ nechá se přirovnat též k dlouhému lanu, jímž pravý, kosmický Člověk je ovinut. Odvinuj proto lano osobnosti a spouštěj se po něm v hlubiny velké, kde pravého Člověka spatříš!
343. Když lano zcela odvineš a visíš na jeho konci nad bezednou propastí Sama Sebe, jejíž konce nelze dosáhnout, jejíž dna nelze změřit, pusť se i konce lana a osobnost zcela ztratí! Nechť propadne se v bezedné hlubiny!
344. Budeš padat rychle v Nicotu. Nesmíš se báti sebe ztratit. Hleď směle „smrti“ vstříc. Hleď bez nejmenšího bázlivého záchvěvu! Jen tak je ti možno bezpečně spočinout v bezedném Pravdy Oceánu.
345. Neboj se a důvěřuj, nepochybuj, nekolísej a pevně věř tvrzení tomuto. Věř, že miluješ-li Nebytí, v němž plno je pravého Života, více nežli falešné žití, Sama Sebe v Sobě nalezeš!
346. Buď milosrdným a chápej v soucítění vše jako nutnosti, která je zde. Je to nutnost snová, ale vskutku neskutečná. Je třeba, s nutností touto se vyrovnat, vejít nad ni, vejít ve zdánlivé n i c !

347. Filozof „hmoty“ hmotou nazývá, to zdánlivě jen jako takové se jeví, roste, zvětšuje se či zmenšuje a zmírání. Ve Skutečnosti však „hmota“ zde vůbec není, ale úplná Prázdnota, bez jakékoli změny.
348. Když filozof „ducha“ na „hmotu“ svrchu pohlíží, ji přehlídí a odporem k ní jat, říká, že „ducha“ jen má rád, tu k čistě Filozofii věru má též daleko, jako ten filozof prvý.
349. „Hmota“ jest „duch“ a „duch“ opět „hmotou“ je. Chceš-li oddělití prvě od druhého, druhé od prvého, nikdy se ti to nepovede. Věř, že strast jen ti z tohoto konání vzejde!
350. Filozof prvý se druhému posmívá a druhý v poměru k prvému odporem zase je jat. Prvý i druhý filozof, na Pravdu stále se dívá, ale nezří ji pro „osobnost“, která skelné oči má.
351. Nesmí nám rozum jenom panovat a srdce samo o sobě nesmí též zvítězit, neboť je neklidné, žádoucí. Je třeba nad oba činitele jítí. To dokážeme, když oba v jediné spojíme.
352. Třetí Činitel, jenž ze spojení prvých dvou vzejde, TO jsi TY! Víš, že odedávna praví tak velicí Mudrci v Upanišádách Východu!
353. Slyš Šepot Ticha, který vibruje v srdci tvém. Zpívej si lehce hymnu Svobody, podobně jako skřivánek, když vznáší se vysoko k „nebi“.
354. Zpívám si též pro Sebe a pamatuji také na tebe, bys ze zpěvu tohoto něco měl. Nechávám se Sebou samým vésti a proto nenásilným je Můj zpěv.
355. Když chycen povahou „světa“ jsi, odložíš tento zpěv, odložíš tuto věc, jakmile pár odstavců z kraje počneš čísti.
356. Když „napůl“ jenom ve „světě“ spočíváš, tu prolisťuješ a pročteš, co líbiti se ti bude a upoutá tě snad. Však to, co tě upoutá, to nebude „náhodou“.
357. Když ze střevíců oklepal jsi úplně všechen „světa prach“, když „zevní“ nechal jsi býti a „vnitřní“ nechal žítí, tu jistě pročteš pozorně každý odstavec. Jestliže nezískáš, věř, že neztratíš. Ztratíš-li, ztratíš jen to, co můžeš postrádat.
358. Lehce vytvářím, aniž bych myšlení namáhal. Lehce čti proto, aby sis neunavil a svěží mysl stále měl.
359. Prosté je „dění světové“ a proto prostým je „život osobní“. Když mírníš tužby své, vše jednoduché se ti jeví.
360. Zklidni se, čti bez námahy, bez chtění a nekomplikuji si zdánlivě nesrozumitelné čtení.
361. Když Mudrcem chceš býti – „srozumitelné“ musíš odhoditi a za Nechápatelné vyměnití. Když takto učiníš, Nechápatelné velice jasným se ti jeví.
362. Když rozum z provozu vyřadíš, tu počneš dobře mysliti. Když cit zapomeneš již, věz, že teprve soucítíš.
363. Moudrost tak lehce nenajdeš, ačkoli je ti na dosah. Pročti všechny prastará Písma světa a přece ji nemusíš ještě vlastnití.
364. Nečti ničeho a usedni v Ticho, v Sobě se ztrať. Budeš-li moudře si počínat, odhalíš, co v knize žádné se nedozvíš.

365. Kdybych měl stotisíc svazků vzácných děl ve „své“ knihovně – o Bohu pojednávajících, z nichž pilně bych čítával, tu prázdným bych stále byl, když čtené bych v praxi neprožil.
366. Kdybych žil tisíc let zde na zemi v tomto těle fyzickém, mrtvým bych dále byl, když nepoznal bych Sebe.
367. Nezaměňme Sebepoznání za „fysické zdraví“. Nezaměňme Elixír Života pravý, za nepravý. Nepravý může zdraví těla na předlouhou dobu prodloužit, ale nemusí tě Králem králů učiniti.
368. Nezaměň Království pravé za zdánlivou moc, která v různé podobě se ti jeví, neb jinak neunikneš stezce vedoucí v utrpení.
369. Když nesmrtelnost „fysickou“ budeš hledati, tu pravá Nesmrtelnost se ti ztratí. Když pravou však hledáš toužebně, tu lze ti v dobrém případě obojí získati, ačkoli tělo z masa a krve atd., stejně se jednou rozsype, i kdyby žilo tisíc tisíců pozemských let.
370. Hledej nejprve TO, co děšť a vítr neleptá a všechno další můžeš přidavkem obdržet. Hledej však stále malicherné a jdeš po cestě davu, cestě široké, vedoucí v záhubu.
371. Když deset domů budu vlastniti a v každém z nich budu míti zařízený byt, tu z jednoho bytu do dalších stále chodit budu, majetek opatrovat a nenaleznu Klid.
372. Hned zde, hned jinde se nalézaje, „osobnost“ rozvíjeje, současně uplahočím a v ní se utopím. Znaven a omrzen, když jiné východisko znáti nebudu, třebaš se utopím. Tak končí cestu svou „osobnost“ jež často má mnoho smetí pozemského – která však nezná Klidu.
373. Když vichrem chtění poháněna „osobnost“ z místa jednoho na místa jiná běhá, tu stále nové chtění vzniká a Klid uniká. Toť vyzkoušeno!
374. Když v jednom „bytě“ setrvám a smysly jinam neženu, tu bez námahy se v š u d e nalézám. Jak jednoduché? Jak prosté? Jak Kliduplné? Je-li tomu tak, vždy v Sobě zůstávám.
375. Jako pavouk na vlákně svém, když podobně na vlákně myšlení pocestuji, co z toho kyne mi? Jen strastiplné proměny.
376. Vracím se proto zpět po vlákně myšlení, ve vlastní Zdroj. Proč se mám namáhat vytvářet vždy znovu snový svět, když bláznivou je hrou?
377. Protože myslím bez myšlení, tu hra se sama jeví, aniž bych vlákna myšlení rozvíjel. Ona sama běží. Vybíhají ze Mne a zpět ve Mne se vrací.
378. „Zdání“ „zdání“ dále zůstane. Pochopme tuto hru. Nekonečný Život Sama Sebe stále vyzařuje a přece – zůstává n e p o h n u t . Je to vše dění snové, co zříme zde i tam a též kdekoli jinde. Jako takové dále sněním jen zůstane.
379. Pochop, že Ne-já, ačkoli vyzařuji a vtahuji, ačkoli tvořím, přece jsem Nečinný, Kliduplný. Chápeš-li, současně a chápáním se ti daří, spadávat ve vlastní, pravé Hlubiny.
380. Hrají si – vždy znovu pohrávám si Sám se Sebou. Směji se smíchem neslyšným, který není k slyšení, ni k vidění. Jen vnitřním sluchem lze zachytit Můj smích, jenž plný Blaha jest, když ve vnitřní Samotu usedneš.

381. Slunce, zahřívající „osobnost“, je pravým Životem, je Ne-já. Jinak by „osobnost“ žítí nemohla, když Neosobní Síla by ji neživila. Ne-já oživuje falešné já. Falešné já si však myslí, plno pýchy, že samo, bez jiné pomoci – žije.
382. Život, který „osobnost“ oživuje, je Neosobnost, která v š e proniká, v š e živí. „Osobnost“ pránu ze vzduchu čerpá, která zas Neosobnem je prolnuta.
383. Já – Neosobnost, všude jsoucí, pronikám „osobnost“ v žaláři tělesnosti se skrývající. „Osobnost“, dokud se v žaláři tomto nalézá, nemůže do Mne, Neosobnosti vejítí.
384. Svět-osobnost, v Moři Ne-já, v Moři Všeživota pluje, podobně, jako nepatrný prášek slunečním paprskem ozářený, pluje v prostoru vzdušném.
385. Já v Ne-já skrytý, jsem tak veliký, že Slunce, ozařující pláně světa, je mizivým elektronem proti Mé nezměřitelné velikosti.
386. Nespočet „osobností“ jsouce mizivě maličkými, víří blesknou rychlostí kolem Mne, všudypřítomné Neosobnosti.
387. Jsem více mocnější než vše nejmocnější, více třpytivější, než vše třpytné dohromady, větší, daleko více, počet předalekých vesmírů – Mne, všudejsoucího, nepřetržitě uctívá hlubokou zbožností, se všemi svými obyvateli.
388. Takový jsem Já, skrytý v Ne-já, kterého stále člověka-osoba, toužebně hledá. Mám tolik jmen, že věru je nelze nikdy nikým spočítati, neb stále nová jména „osobnost“ vymýšlí, avšak nedomyšlí.
389. Se všech stran „osobnosti“ se ukazují, jsa kouzla zbavený a přece – stále – tak velice kouzelný. Proto nesmírnou Svou kouzelnou Mocí, v š e k Sobě stále přitahuji a opět od Sebe odpuzuji.
390. Neplač, „osobnosti“, že se ti nezjevují! Nechtěj Mne, ale zbav se sebe a JÁ ihned se zjevují jako Jednota, kterou žiješ, když v sebezbavení se – prohlédneš.
391. Nermuť se, „osobnosti“ a viz Slunko Neosobnosti, jež nevychází, aniž zapadá, ale které je stále mladé, nezmrávající Mladostí a stále Míru-plné.
392. Ó, Duše veliká. Spočiň v Ne-já a strastiplnou osobnost opusť! Spočiň v Ne-já a rmut jáství zmizí!
393. Proč se lékař „smrti“, která se chápe „stínu osobnosti“, kterou vytváříš? Přestaň osobnost vytvářet a „smrt“ zmizí!
394. Nedostižitelné nelze dosáhnouti, nechápatelné nelze pochopiti. Vejdeš-li však dobrovolně v Nicotu, jež nicotou přece není, v Níž chtění nežije, tu staneš se prvním a druhým současně.
395. Já, zbaviv se sebe, rozpomněl jsem se na Sebe. Dokud jsem se držel osoby, žil jsem v hlubokém nevědění.
396. Forma se rozplyne, zvuk a sláva jména přichází a opět zajde jako rostliny v jeseni a nejeví se více. Víš-li to, pusť se osoby!
397. Je-li těžký „žaludek“, je též těžký „mozek“. Nepřejez se proto jako „osoba“, neb ani fyzické tělo nebylo by zdrávo.

398. Lehce mysliti, snadno chápati Nadsmyslné, nelze „osobnosti“, zabývá-li se příliš krmením „sebe“. Počne-li se však krmiti více Neosobností, těžké snadným se stává.
399. Je nevědomým pes, na silném řetězu u boudy uvázaný, trhá-li zuřivě řetězem, snaže se osvobodit. Svým stálým pobíháním a zápasem, rychle se znaví, nebo se řetěz může i ovinouti kolem něho a on se může uškrtit vlastní neopatrností.
400. Moudrý pec si uvědomí své uvázání. Je klidný a zbytečně nešteká, šetře svých sil. Neruší tak z klidu sebe, ani své okolí.
401. Též člověk, hledající kořeny Moudrosti, má si nejprve uvědomiti, že je uvázan řetězem myšlení. Zabíjí-li toto násilím, počíná si podobně, jako mnohý nevědomý pes. Často se brzy znaví, ochabne a odpadne od práce vznešené, kterou chtěl násilím zdolati.
402. Člověk, dobře si počínající, sleduje řetěz myšlení. Ohmatává nejprve řetěz celý, pak sleduje jednotlivé články a tak jde od konce řetězu, od článku ku článku, až dojde k vlastní „boudě“, kterou svým mentalismem vytvořil, a tiše v ní spočívá.
403. Když v tichém spočinutí v sobě-boudě setrvává, „bouda osobnosti“ zeslábne, mizí a Pravda se jeví. Tak, bez urputného násilí, Sebe nalézá, protože střední, nenásilnou stezku objevil.
404. Svoboda, nikdy se neosvobozující, není pro toho, kdo se „chce“ osvobozovat. Až přestane „chtít“ a touha přece zůstane, tu v nechtění spočine v TOM, co dosud marně „chtěl“.
405. Obíráš se dvěma, nebo i deseti věcmi či problémy. Pojednou si to však uvědomíš, ocitneš se v e d l e a mimo stoje, jsi zproštěn veškerých věcí či problémů, jsi zproštěn všeho obírání tím neb oním předmětem.
406. Dostaví-li se toto neosobní vědomí, dále se obíráš různými předměty, dále pracuješ na různých dílech, vykonáváš všelikou práci, a p ř e c e zjistíš, že vůbec ničeho nečiníš, ale že přihlížíš, jsa Míru pln a odpoután, jak to, neb ono se vykonává.
407. Nedobudeš neosobního postoje, jestliže „osobnost“ o tento postoj usiluje. Jsi ihned neosobním postojem jat, když osobnost usilovat přestala a zcela ustala ve své činnosti. Toť prosté a přece velké tajemství.
408. „Dobrého“ „svět“ pomlouvá – „zlého“ opět chválí, Božského na kříž přibíjí, neb jiným způsobem vraždí, usiluje o jeho nebytí.
409. Když toto víš, co bys chtěl ve „světě“ hledati? Nech svět světem být, neboť je tvrdou, šalebnou hrou. Pojď dobrovolně v Nicotu, v Nebytí a nehrozí ti od „světa“ bití. „Svět“ nebude ti moci více ublížiti!
410. Jen ten ti pravým bratrem je, kdo v kontaktu se Sebou žije. Jinak tě zklamání nemine, když od rodného bratra podle „fysické krve“, čekáš útěchy.
411. Jen takový druh tě dobře životem snovým provází, když chápe tvůj vzlet do Skutečnosti neměnné, a nehází ti „klacky pod nohy“.
412. Když „osobnost“ vlastní nás ovládne, tu „osobnost“ jiná snadno nad námi triumfuje. „Osobnost“ k „osobnosti“ se velmi rychle druží a tak neustále vzniká veliký řetěz snového, světového utrpení.

413. Když jiným „osobnost“ se líbí, tu jim ji ponech, nebeř. Sám opusť však „osobnost“ svoji! Neved' hlubokou rozepři s těmi, kteří velmi rádi o marnostech hovoří a jimž mluva o věcech Vznešena je přítěží. Nebude ti hroziti od nich pak, nižádného nebezpečí.
414. Dávej tam, kde třeba dávatí a nebeř za to ničeho. Když lepší dáš, tu horší samo zmizí. Vždyť dobře víš, že stříbro každý rád ihned vymění, za zlato ryzí.
415. Pěstuješ alchymii? Nezapomeň při práci té „zevní“ na „vnitřní“ přeměnu, neb jinak práce se ti nezdaří a nezískáš Kámen Mudrců za svoji námahu, po kterém srdce tvé snad touží.
416. Píšeš snad básně a skládáš je krásně? Tož nezapomeň Ducha vložit v ně, neb neučiníš-li toho, posílíš mocně „osobnosti“ jiné a strastiplnost snového žití, rozvíjeti se znovu bude.
417. Je mnoho cest vedoucích k veliké Svobodě, neb každá osobnost sama cestou je. Každá osobnost je však klamná, a proto aniž cesta je. Z nižšího pojetí však přece hled' upravit si cestu svou, individuelní, z přemnohých různých cest. Jdi po ní pevně, když Cíle dosíci v brzsku chceš.
418. Osobnost musíme opustit, když v Ne-já toužíme spočinout. Tot' cesta je cest všech a Cíl všech cílů.
419. Prostředků je nespočet. Když jednoho poctivě, dobře se chápeme, po druhých nemusíme se více ohlížet.
420. Tak jako krejčí, jehož mysl je rozptýlena, hledá marně náprstek kolem sebe, až nakonec si uvědomuje, že na prstě jej má navlečený, podobně člověk, toužící po nikdy se neosvobozující Svobodě si počíná.
421. Mysl má těkavou, rozptýlenou a stále v obvodu chodě, hledá Sebe. Když se však myšlení jeho ztiší, tu ve středu nalézá TO, co stále hledal okolo.
422. Tak jako holič potřebuje ku pomoci zrcadla, chce-li sám sebe oholiti, podobně člověk hledající Sebe, potřebuje zrcadlo „osobnosti“, v němž musí se snažiti Sebe zírati.
423. Tak jako člověk zrcadlo odkládá, je-li oholen, podobně odkládá i „zrcadlo osobnosti“ když v nekonečné Neosobnosti je ztracen.
424. Když truhlář leští nábytek, musí pracovat s citem, musí věděti, kde více, kde méně přitlačiti, ve správný čas, by velkého lesku docílil. Musí si opatrně počínat, aby docílený lesk silným přitlačením opět nesetřel.
425. Člověk, po Pravdě toužící, musí si podobně počínat. S jemným, vnitřním a pozorným citěním, musí sledovat stavy „osobnosti“, v nichž tato se nalézá, aby mohl určití, jakého vnoru, či jakého stupně Sebepoznání docílil, v jakých končinách Všeducha prodlévá.
426. Tak, jako zedník se neobejde bez olovnice, neb tato je mu pomůckou, aby bezpečnou byla jeho stavba a nezřítla se, podobně člověk, hledající Sebe, neobejde se bez kontroly dechu a myšlení, kteréžto souběžné a na sobě závislé věci, jej k poznání Sebe přivádějí.
427. Tak jako zednický mistr odkládá lžici a jiné pomůcky, když stavbu domu dokončil, podobně si počíná člověk – Znovuzrozený v Pravdě. Odkládá různé pomůcky, jichž dříve se držel a poznává tak pravou Volnost.

428. Ó, čeho bychom se drželi, když v nedržení se ocitáme? Co bychom uchopovali, když smyslovost přestala se zvedati? Ačkoli se zvedá, přece je klidná. Ačkoli se držíme, přece jsme odpoutáni. Ó, jak mohl by to rozum osobnosti pochopiti?
429. Poznání Sebe není v pamatování si, ale v upamatování, v rozpomenutí se na Sebe. Osobnost může sice často nesmírnou paměť míti, ostrou, ostrý rozum – ale nemusí přes to Neosobnost všudejsoucí znáti, žíti.
430. Proto: Kdo velkého činí ze sebe, je maličkým. Když malým však stále zůstává, Velikost žije, zná. Ve zmenšení, v potření osobnosti je síla, a v jejím zvětšení zas slabost se nalézá. Ve zmenšení je Moc, Světlo skryté a ve zvětšení se rozptýlení zas nachází.
431. Sebe nenalézá, kdo malým se nedovede učinit. Kdo velikost touží spatřiti a velkým chce býti, Velikost nikdy neuzří, ačkoli po ní šlape vždy.
432. Bez lpění, bez tužby, je třeba **m y s l i t i**. Když takto **m y s l í m e**, poznáváme, že vůbec nemyslíme. A v tomto Poznání, máme všechny své problémy rozřešeny.
433. Menším-li sebe, tu myšlení, které je všemocné, vrhám v jeden bod. Když zvětšují se však v pýše své, tu slabost se ihned zjevuje, neboť myšlení mám rozptýlené.
434. Malým je, velkým Vládce trůnu, té které země na světě, když myslí si, že velikou má moc. Větší je maličká včelka, která plní dobře svoji povinnost.
435. Malým je generál, jenž velí milionu mužů. Velikým jest jeden z těchto přemnožených neznámých, když ve zmenšení sebe, modlí se k Světlu niternému.
436. Když srdce k chápání je uschopněné, tu malé věci jsou zřeny jak veliké a veliké se jeví opět jako nepatrné. A v tomto chápání přijde ti vědomí, že v tomto „světě“ všechno je převrácené a falešné.
437. Je proto tomu tak, že na klamu vše spočívá; že „osobnost“ Pravé nevidí, ale falešnost stále opěvá.
438. Falešné já se vždycky hlásí v popředí. TO-Pravé však skryté je, a zůstává vždy skromně v pozadí.
439. Malým je člověk rozmarný, povrchní, jenž němé tváře cynicky týrá, zabíjí. Vždy daleko větším je tvor týraný.
440. Velkým je, kdo činí dobré skutky, aniž by očekával odměny a aniž by to spolubližní jeho věděli. Malým však zůstává, kdo chválu pěje o dobru a sám – v praxi je těchto věcí vzdálený.
441. Když s radostí vždy dáš co máš, když díků nečekáš, jsi výš, i když malým zůstáváš, než ten, kdo v ctižádosti při společné práci, chce tě předhonit.
442. Velikost v oči ti svítí, ale ty Ji nespatříš, dokud se nesehneš v pokoře a nejmenší z nejmenších věcí, jak sobě rovné, nevidíš.
443. Velikost je stále zde. Ty však Ji nevidíš, dokud v marnivé touze osobní, chápeš se věci bezcenných.
444. Velikost uzříš ihned, když všechno cenu pro tě ztratilo, když neceníš si více ani těla osobního, v němž bydlíš.

445. Kdo maličkosti přehlíží, z nichž velké věci se rodí, ten k Velikosti Universa má daleko. Ačkoli touží takový člověk, ačkoli vzdychá po Pravdě, tu všechny tužby jeho vyzní na prázdno.
446. Kdo prohlíží však pozorně maličké, kdo k maličkému skloní se a maličkým též se stane, tomu se Velikost brzy ukáže. Když ve skromnosti hluboké, tužba nejvyšší počne přetékat, tu Velikost počne ihned všude zjevně pulsovat.
447. Tužba nejvyšší se v Nejvyšším přetaví a více jí již není. Mnohost se rozplyne, dvojnost mizí, Jednota se jeví.
448. Velikost bez konce a Malost současně, ničím změřitelné, jsou odevždy zde i vedle, vpředu i vzadu, vlevo, vpravo, dole i nahoře a také ve středu. Velikost a Malost, Malost i Velikost stále pulsuje. A v tomto pulsování není ani prvního, aniž druhého činitele, neboť splývají v Nepojmenovatelné, neboť je nelze oddělit od sebe.
449. Když po Maličkosti tužba v srdci vzniká, tu ve Velikosti srdce samo sobě se ztratí. Když z Nicoty má však srdce strach, tu v maličkostech se utrápí.
450. Kdo zmenší se tak, že viděti jej není, ten přijímá Křest Ducha Svatého, který nelze obdržeti v žádném zevním shromáždění.
451. Kdo zevní křest obdržel a vnitřní mu schází, ten nemůže přemnohé pochopit, co na stránkách tohoto pojednání se nachází.
452. Kdo neumí se zmenšovat, kdo o tuto práci ani nestojí, ten znechucen odhodí toto čtení a sáhne po něčem, co pro „rozum osobní“ snadno je k pochopení.
453. Tak, jako v mnohých nepatrných bylinkách, jimž „plevel“ „lidé“ říkají, jsou zázračné síly, jež rychle ku zdraví těla pomáhají a o nichž „lékařská věda“ často zcela nic neví, podobně v každém lidském jedinci spočívá Tajemství, jehož se „osobnost“ nedozví.
454. Tak, jako mnohé vlastnosti té které bylinky objevíme, když thé z ní pijeme, když stále ji zkoumáme, podobně Tajemství člověka odhalíme, když „osobnost“ smažeme.
455. Když „tělíčko“ je porouchané, tu mnohá „osobnost“ se ráda sehne, aby se posílila „silou“ v podobě té které bylinky. Dříve však? Slepá byla a po čarovnosti bylinek pyšně šlapala, jak jistá známá „osoba“ autora, jež zemřela na těžký zápal ledvin. A dokud živa byla, tu, když jí bylo ukázána bylina, jež by ji uzdravila, s ohrnutým retem, opovržlivě prohlásila: „Takový šmejď, po kterém šlapu, plevel, mám pítí?“
456. Když schází však nejvíce člověku vnitřní Naplnění, tu nezmohou ničeho ani přírodní lékaři. Je známkou to neklamnou pro tu kterou „osobnost“, aby ve zmenšení sebe, hledala t r v a l é uzdravení.
457. Když víra ani „za mák“ v člověku není, když srdce má vychladlé, studené a posmívá se pyšně mnohému, vznešenému učení, tu nechť pýcha jeho mu pomůže, když skromnost nemiluje. Výsledek? Bude a bývá vždy pro něho žalostný.
458. Však pravý Bratr, vždy druhého Bratra pozná a často není ani třeba, aby první vykládal to, co jasné je druhému. Kdo vzdálen však je Jednoty, ten vskutku neví, co znamenají slova tato.

459. Když žiješ tiše a nemáš nic, jen vlastníkem jsi srdce upřímného, věř, že máš daleko víc než ten, kdo vlastníkem je cizího, kterému říká „mé“.
460. Kdo dosud nevyhasl, ačkoli k vyhasnutí se velice přiblížil, tu stále hrozí mu sklouznutí z ostří nože, když pozornost by odhodil.
461. V kom hoří dosud chtíč, třebaže velice jemný a málo postřehnutelný je, tu často zbraň v kout odloží v domnění klamném, že konečného Cíle došel již.
462. Když uvědomí sobě však, velice jemný omyl svůj, chápe se znovu zbraně své a bojuje. Však pýchu nemá již, ale v pokoře veliké, trátí se sobě sám – stále víc.
463. Tak, v tomto ztrácení sebe, nalézá Sebe stále víc a spěje tak bezpečně stále výš. Když nejvyšší Pravdy dosáhne – tu ve zhasnutí sebe – nežije v něm nejmenší zlomek chtíče víc.
464. Je nesmírně málo velikých Duší na „světě“ a nesmírně mnoho maličkých, které velikými chtějí být. Když upřímně chtějí vejítí tyto maličké v Nic, tu velikými budou tak, jako dohromady všechny Duše velikých.
465. Když „osobnost“ v prach se pokorí před Nejvyšším, tu, ve zničení sebe, stává se tímto Nejvyšším.
466. Kdo chápe, že „svět“ je snem Vědomí Kosmického, jež v každém lidském jedinci dlí, ten snaží se vlastní svůj sen poznati, jako takový, a Kosmické Vědomí jako Domov svůj pravý. Kdo chápe, že Vědomí Kosmické je za jevy světa osobního, takový také ví, že vše, jak se jeví, „svět“ musí být, že je to nutný klam, s nímž třeba se vyrovnat-usmířit-prohlédat.
467. Dokud je v činnosti šest smyslů „mých“, dotud zřím „svět“. Jestliže osobnost však oslepne, tu „světové dění“ zeslábně, zmenší se, není již takové, jak bylo dříve. Zmizí tvary, barvy, rozměry těles všelikých.
468. Z výše uvedeného je zřejmé, že tyto poslední věci jsou „zde“ tak dlouho, jak dlouho funguje „můj“ zrak.
469. Když smysl zrakový funguje „normálně“, jak „osobnosti“ říkají, proč nevidí také vše ostatní, co zde jest? Proč smysl zrakový člověka nezří na příklad to, co oko koně zří, které pro koně též je „normální“.
470. Když oko „mé“, oko „osobnosti“, ukazuje „mně“ vše „správně“, jak jiné – vědecké – „osobnosti“ tvrdí, proč nezřím také to a tak, jak vidí zrakový smysl mouchy? Tak, jako kůň, i moucha vidí „normálně“.
471. Když v analýze jdeme stále hlouběji, zjišťujeme, že rčení, jako bychom „my-lidé“ zřeli „normálně-správně“ a všichni ostatní tvorové „nenormálně-chybně“, je velmi mlhavé, nejisté, kolísavé. Lidská „osobnost“ jež ráda se v pýše naparuje, tvrdí však dále s oblibou: „Oko člověka vidí vše správně!“
472. Jako doklad tohoto tvrzení řekne osobnost: „Všichni ostatní lidé, vidí tak jako já.“ Ó, ano, vážená „osobnosti“, vidí tak proto, protože se též pohybují v „osobnosti“ a proto klamu té které dimense, jichž je daleko více než jenom tři, jež „osobnost“ určila.
473. Kdo může zaručit lidstvu, v klamu uvízlém, pravdivost viděného? Když oko pohledí mikroskopickou čočkou, je ihned vyvedeno z klamu svého. Avšak další klam se jeví a tato

„osobnost“ s novou pýchou praví: „To, co nám odhaluje mikroskopická technika, je pravdivé.“

474. Kdo může zaručit lidstvu pravdivost viděného? Vždyť přemnoho jedinců, jasnovidců, zří opět něco jiného, co „normální“ osobnost nevidí. A tito jedinci též tvrdí: „My vidíme také normálně“. Myslíte si, skeptikové, že tito jasnovidci jsou nenormální? A že vy, protože vidíte očima většiny, očima davu, jste normální? Ó, v jakém omylu se nacházíte.
475. Když „jasnovidec“ vidí to, co jiní nevidí, tu mnohý z těchto jedinců prohlásí: „Jen já vidím správně a mám zrak normální.“ Ó, jaký omyl z tvé strany, jasnovidče slavný – jenž v „osobnosti“ jsi uvízlý. Když „osobnost“ ztratíš, nebudeš již pyšný na své „vidění“, které je jemnějším druhem klamu, neboť poznáš Tvář Svoji, která je bez proměny.
476. Člověk, jenž ztratil zrak i sluch, má opět menší pojem o „světě“, neboť oproti slepému, ještě navíc neslyší a nezná například krásu hudby. Je-li od narození hluchý, tu, bude-li mu někdo tvrdit různé poučky o hudbě, bude-li mu chtít hudbu přiblížit, řekne mu hluchý: „Není mi toho třeba, neboť mám hudbu v sobě, kterou ty nemůžeš opět slyšet.“
477. Mnohý člověk, hluchý od narození, myslí si klidně, že on je „normální“ a všichni lidé ostatní, nenormální. Nikdo mu toho nemůže vyvrátit, nebude-li sám chtít uznat opak, bude-li se tohoto dogma držeti. Dokud je v „osobnosti“, má svoji pravdu, podobně jako každá jiná jednotlivá „osobnost“ má svoji pravdu, a „svůj vlastní svět“, který rozvíjí.
478. Když osobnost však ztratíme, zažíváme-li Všudypřítomnost SEBE, poznáváme prakticky „klam osobnosti“ a přestáváme v tomto klamu si libovat, na něm basírovat.
479. Je mnoho tvorů, mimo člověka, na „světě“, či „ve světě“ žijících, kteří naprosto nepotřebují sluch a kteří jej ani nevlastní, nebo nepotřebují vůbec zrak, který jim nahrazuje jiný orgán tělesný. O těchto tvorech lidé „se sluchem či zrakem“ – „vědci“, říkají: „Ti se pohybují v jiných, vědě dosud neznámých dimensích.“
480. Proč však – člověk –, „osobnost“, která si říká, že je „normální“, nezná tyto dimense? Proč jsou pro „osobnost“ – „španělskou vesnici“?
481. Dle tohoto a mnohých jiných poznatků zjišťujeme, že většina lidí je nenormálních, neboť Normální Člověk je Člověkem Kosmickým, všude rozprostřeným – zná veškeré dimense i TO, odkud tyto běhou vznik. Zná veškeré normy a jeho zraku nezůstává ničeho ukryto. Takovýto Člověk však ztratil úplně „osobnost“.
482. „Osobnost“ tvrdívá s oblibou, jak velmi rozsáhlé je pole její působnosti, jejího bádání. Jak nesmírně však, daleko rozsáhlejší, veškeré rozumové uzávěry přesahující, je pole působnosti, o němž „osobnost“ nemá nejmenšího tušení? Je tak nesmírně rozsáhlé, že „osobnost“ ihned zmirá, jakmile se toho dovídá.
483. Pyšná, ctižádostivá „osobnost“, přiznává nerada tuto svoji slabost, neboť velikou chce být. „Osobnost“, která se však zmenšuje v pokoře, skromnosti, poznává své omyly a tak, v sebeanalýze, k veliké Svobodě spěje.
484. Člověk „vidící“ nemusí ještě Pravdu zřít, třebaže „vidí“. Ten, kdo opět dobře „slyší“, může být zcela hluchý pro přijímání hudby Nejvyšší.
485. Přeludem smyslů klamajících chycen, nepoznává člověk Sebe tak, jakým odevždy je. Neprohlédá klam, jestliže ve smyslovosti si libuje, na této staví, růst „osobnosti“ tak podporuje.

486. Jako smysl zrakový klame člověka, jako smysl sluchový též jemný klam mu předkládá, podobně též ostatní smysly jsou více méně v činnosti, stavě tak před člověka snový svět, s nímž tento se ztotožní, jehož dění jej uchopí. Rozvíjeje tak vlastní klam, nepoznává toto člověk jako takové.
487. Tiše však chápe jej hluboký, vnitřní Mír, když smyslovost vyřazuje stále více z provozu. Tu současně dojmý „světa“, stabilita „těla“, slábnou, mizí.
488. Když „osobnost“ usedá, když přestane se hýbati, když lehce, tiše, rytmicky dýchá, tu bez obtíží samo přichází zmenšování se a tak současně všudejsoucí Neosobnost se zjevuje.
489. ON, Neznámý, odevždy přítomný, hlubokým Klidem-Míre-Blahem prolíná v pohroužení jsoucího, když jáství-osoba zeslábne a zmizí. ON, Nezměrný, velikou Silou naplňuje v pohroužení jsoucího, aby mohl vždy znovu takový jedinec vzdorovat smyslovosti a tuto přemáhat – aby tak navždy odešlo utrpení, jež smyslovost odevždy rodí.
490. Ve chvílích, kdy temná zloba a nenávist, vzájemně plivá si urážky v tvář, v době, kdy velká bázeň chápe se srdcí, jež nedovedou či nechťí se zmenšovat, usedej ve Studnici Ticha, kterou v Sobě máš!
491. Ze Studnice této, ze ztišeného srdce vyhlížej jako bod a hluboký Mír Sebe vycit'uj stále víc. V Něm rozpustíš obavy, strach, která ti hrozí vždy, když z Podstaty Svě-neměnné, vybíháš.
492. Osobní láska, osobní nenávist – tyto dvě protikladné síly, pohrávají si s tímto snovým světem, podobně jako dvě malá děcka s balonem. Hned první, hned druhé děcko je vítězem.
493. Hleď tiše na tuto hru a nezúčastňuj se jí, nemáš-li rozkaz z Neosobna. Vzdej se lásky osobní a srdce rozevři pravému, všejsoucímu Soucítění se všemi tvory!
494. Rozevři široce oči Pravdě, která se nad všemi proměnami. Hleď na světový míč neosobně, s ním různé síly si pohrávají.
495. Zničí jej? Nebo zůstane tento míč celý? Přemůže první zcela druhého, nebo zvítězí druhý? Proč by ses staral o to, když poznáváš, že hra nikdy nekončí. Nech tuto hru proto být a neosobně přihlížej dál.
496. S vlastním snem hrají si dvě síly, dobro a zlo. S vlastním snem, jež z nich samých vyvěrá. Když na jednom místě je dohráno, na jiném opět pokračují.
497. Nechť hledí stále oči tvé na toto představení, Klidu-plně, neboť vskutku je to jen sen, který počátku nemá a konce nezná.
498. Jen v zaniknutí žízně po bytí, ocitáš se mimo tuto hru, jako Svědek Tichý. Jen v zaniknutí všeho chtění, spočineš v nehynoucím Nechtění.
499. Na světlo denní vynáším myšlenky, které zde v mnohé formě již byly a také mnohé myšlenky, které zde dosud nebyly. Vskutku nebyly? Oh, ne! I ty zde byly, ale mnozí je zapomněli v předlouhém časovém období. Tibet zřel jedno mé zrození a proto k jeho Naukám tolik inklinuji.

500. Vedu čtenáře k pochopení, aby se nestaral o to, co podkladu však nemá, co plno je strastiplné změny. Nechť vybere si to, co mu tzv. „sedí“ a ostatní když překážeti bude jeho způsobu myšlení a poznávání, nechť odhodí!
501. Vím něco snad? Ó, nevím nic, naprosto nic. Jakmile řeknu, že vím, kladu na Sebe vědění, jímž obalují se vždy víc.
502. Vše, co si myslím, že vím – není pravdivé. Co mysliti však nelze „mně“, TO hodnoty je trvalé!
503. Když něco vyprávím, jsou to jen myšlenky rozvedené, které jsou pomůckou, vedoucí ku Pravdě neměnné!
504. Když něco vyprávím, jsou to jen smyšlenky Mysli Neměnné, která je ze Sebe vyzařuje a zpět zase vtahuje.
505. Když maličké, nahé děcko spočívá v matčině klíně, tu jeho nahota též přirozenou je. Když jdeme večer spát, oděv svůj svlékáme a ráno opět oblékáme. Proč nahotu svoji i ve dne rádi nemáme?
506. Když myšlenek plno v „sobě“ mám a ze „sebe“ je vydávám, je to šat, který dostávám a opět rozdávám. Jsem nahý jak Adam a přece jsem oblečen a stále sám.
507. Když matka obleče děcko v šatečky, tu nezříme již jeho nahotu, ale tvora, jenž zcela jinak vypadá.
508. Myšlenky tyto když přečteš a odhodíš, nebudeš dále ustrojen a poznáš jak pravá Nahota vypadá. Když ponecháš si je však a budeš je dále rozvíjet, tu novým oděvem se přikrýváš.
509. Když člověk neví ničeho, tu nemá, co by před bližním svým zakrýval. Je prostý a upřímný. Avšak – je prostý tak přehrozně, že mnozí, kteří jsou v myšlení oblečení, říkají o něm – že hloupý je.
510. Co záleží však takovému „hloupému“, jak „svět“ jej posuzuje neb odsuzuje? Co záleží mu na „světové, klamně hře“, když se s e b o u je spokojen?
511. Mnohý člověk odložil oděv a proto vypadá jak hloupý, v poměru ku většině „lidí chytrých“. Ačkoli ničeho neví, tu přece v í , neboť ze Sebe shodil „oděv myšlení“ a nebere na sebe více již oděv jiný.
512. On ví, že kdyby opět počal mysliti, že by vše pokazil. Pro „hloupost“ svoji však, nemůže n i č e h o zkaziti.
513. Když prohlédl myšlení a poznal, že v něm trýzeň vězí, odhodil myšlení daleko od sebe a v tom dlí Moudrost jeho, která je bez mezí.
514. Je nahý a přece nahotu jeho nikdo nevidí, je moudrý a přece mnozí říkají, že jeho místo je mezi blázny, že prý je ztřeštěný a pošetilý. Takovým se jeví, Mudrc mnohý, Mudrc pravý v poměru k „chytrosti většiny“.
515. Je spokojen s tím, co přijde a také s tím, co nepřichází a proto jiné „osobnosti“ říkají: „Ten člověk je zde na světě přebytečný!“
516. S myšlením Moudrý si hraje, v Sobě Samém je vytváří, různě modeluje a při tom se velmi směje. Myšlením se stále zabývá a vždy znovu oživuje.

517. Není to veliký zázrak, zázrak šestismyslového stroje? Stroj, v němž se všechno snové dění neustále obnovuje?
518. Každý myslící tvor navlékl si oděv myšlení. V něm se stále pohybuje. Někdo jej má volný, lehce utkaný, jiný opět příliš těsný. Mnohý se příliš sešněroval svým myšlením. Proto jeho svět je také malý.
519. Když „filosof“ mnohý říká, že něco ví, že to lidstvu předloží, je to chvalitebné od něho jednání, když tato předložená filosofie k pravému Poznání člověka vede.
520. Jeden oděv svleče člověk, jiný opět obleče. Obnošený vyměňuje za nový. Často se však stává, že ten oděv starý byl o mnoho kvalitnější, nežli tento oděv nový. Tak se mnohý ošidí, když vymění starý za nový. Také mnozí jedinci se ošidí, myslí-li si, že již všechno vědí. Jiní se zas ošidí, když učení dobré za špatnější vymění. Proto pozor – čtenáři! Zkoumej dobře; znáš-li lepší nauky, nech pro jiné toto učení.
521. Kam jen mizí myšlení „filosofa“ mnohého, když omdlí? Kdepak se to jenom ocitne? Nebdíl ani nesní, neví, kde je, a přece se v „osobnost“ zpět navrácí. Necht’ o této věci a podobných jiných věcech přemýšlí hlouběji, mnohý „filosof světový“!
522. „Vše je skutečné, tak, jak má smyslovost zaznamenává“, prohlásí resolutně mnohý „filosof světový“, zvláště, když „fysický zjev dobře se navečeřel“.
523. Pak jde „filosof náš“ klidně spát a živě se ve „svém snění“ prochází. Tělo při tom pochrupává, ložnice je ve tmě ponořena; ale přece, přátelé, tyto věci nejsou zde pro toho, kdo se ve „snění svém“ na sta kilometrů jinde prochází.
524. Pak se probudí, oči vykulí a opět resolutně prohlásí: „Vždyť to byl jen živý sen, co bychom jej zkoumali; to je přece věcí psychologů“. Klidně filosofuje však dále o tom, jak tento „svět“ je převelice skutečný, jako „jeho zjev“.
525. Sen nový, „sen světový“ uchopuje mnohého „filosofa světového“ po stavu „snění“, ve stavu „bdění“ v němž „osobnosti“ si tak rády hoví.
526. Pak přichází majestátná „smrt“ a činí š k r t , přes veškeré rozumování, jež nevedlo k Sebe-poznávání, a „pan X.Y., filosof mnohý, světový“, ztrácí titul, ztrácí slávu, jméno atd.. Přece zůstanou však mnozí žáci jeho, kteří na chvílku „slávu jeho“ přečkají. Vykládají dále jeho učení, aniž by je sami citem vstřebali a rozumem pochopili, a tak nepoznávají omyly tohoto učení.
527. Pan X.Y. „mnohý filosof světový“, který byl za svého života na zemi zmámen slávou, „prochází se v bardu“, jsa hnán nespočetnými svými výtvary. Neví již nic o tom, že víc nespočívá na „pevné zemi“. Kde se ocitáme nakonec se „svoji, osobní důležitostí“?
528. Neklame nás „naše vlastní myšlení“, milí, rozmilí? Myšlení, kterého se přemnoží tak houževnatě drží? Mnohý „našinec“ snad prohlásí: „Já jsem pravý filosof, mé učení čisté je.“
529. Vznikne-li myšlenka „já jsem“, „mé“, „má“, „můj“ a podobně, ihned se zjevuje „samsaro světové“, vznikající z těchto kořenů klamného jáství.
530. Pravé JÁ je v Ne-já, čili – mimo „osobnost“. Není „osobnosti“ známé. Není smyslovostí postřehnutelné. Je Všudypřítomnou Všejsoucí Inteligencí-Pralátkou. V této Neměnnosti je

Poznání pravé, skutečné. Není to poznání „osobnosti“ spočívající na zevním rozumu, jehož symbolem jsou různé zevní školy světa, a kteréžto poznání je falešné.

531. Kdo „sám sobě“ se vysmívá, kdo ze „svého zjevu“, „osobnosti“ švandu si tropí, ten Volnost pravou postřehuje. Takový žije spokojeně, bezstarostně.
532. Kdo důležitost „osobnosti“ však ukazuje, takový jedinec věru, pravého Člověka se vzdaluje, k Němu nepříjde.
533. Pravý Člověk, to není „osobnost“, ale všudejsoucí Neosobnost, která se stále rozdává a velice proto je šťastna. Neosobnost slouží, aby sloužila, ne z nutnosti, ale ze samozřejmosti; jako vzduch dýchá člověk též samozřejmě, nenuceně.
534. Jako sníh poletuje z temné oblohy a přece mráčku jediného viděti není, podobně myšlenky se vynořují z Látky Mysli. Vynořují se, aby se vynořovaly, mizí, aby mizely. Násilím je nezarážíš, podobně jako nelze ti zarazití výměšky těla fyzického.
535. Jako sníh pojednou ustane padati a obloha zesvětlá, podobně myšlenky přestanou se pojednou vynořovat a tvář Blahem velikým se ti rozjasní, když v Nechtění zmizí chtění.
536. Když myšlenky násilím „osobním“ chceš zabít, tu vzniká tlak. Tlak „osobní“ budí protitlak a zažíváš ihned strastiplné změny.
537. Proč násilím mám někam se dostávat? Proč dveře, ku Pravdě vedoucí, mám paklíčem otvírat? Když počínám „osobnost“ více pozorovat, tu v údivu ihned zřím, že dveře ku Pravdě mám otevřené. V údivu zřím, že vše je neskruté a stále zjevené.
538. Jistý člověk se kdysi ptal jiného: „Proč se Bůh schovává?“ Bližní jeho mu odpověděl: „Myšlení tvé ti to nalhává.“
539. Tu vece opět prvý: „Vždyť Boha nikde nevidím.“ Soudruh jeho mu na to odpověděl: „Nevidíš proto, protože zahalen jsi ve svůj stín!“
540. „Jak stínu svého se mám zbavit?“ tak ptal se opět prvý druhého a tento odpověděl: „Jdi tam, kde více není jáství tvého!“
541. „Mé jáství? To jsem já sám,“ zas prvý rozumoval a děl dále: „Věřu, řeč tvoji jsem málo pochopil.“
542. Soudruh jeho se odmlčel a tazatel byl také tich. Po chvíli mlčení, mu soudruh děl: „Jdi tam, kam vkročit nemůže anděl, ani d'as!“
543. Tiše seděli vedle sebe dál a soudruh se tiše smál. Tazatel mnoho však přemýšlel, až nakonec se umyslel.
544. „Andělem nejsem“, tak rozumoval. „Spíše se d'asu podobám. Chtíč ve mně plápolá stále víc. Jak jenom mám jej uhasit?“
545. Přemýšlel dále: „V kom zvedá se chtíč? To jsem já sám. Tož, sama sebe dobře prozkoumám!“
546. Tak počal přísně sebe zkoumati a zcela zapomněl na druhu. Zapomněl zcela na sebe i druhého, až přišel TAM, kde počátek i konec, kde počátek bez počátku a konec bez konce je všeho.

547. Na vše je třeba zapomenouti, na vše, čemu se člověk kdy naučil. Na sebe zapomenouti přede vším, v tom spočívá Náplň Života, Veliký Cíl.
548. Vše, veškeré školní vědění je třeba mentálně spáliti, ničeho nevědět, vše zapomenouti. Co chtěl by kdo znáti TAM, kde tajemství veškerá rozřešena jsou, kde otázky žádné více nevzniknou?
549. Vlny na rybníce se zvedají, když vítr v hladinu se opírá. Hladina rybníka však brzy se ztiší, když nastane bezvětří.
550. Smysly se zvedají též, když Síla Universa stroj lidský v pohyb uvede – když „osobnost“ se narodí. A opět smysly zvedati se přestanou, když vanutí Ducha ve smrti ustane.
551. Vše jednoduché, vše prosté je nesmírně a netřeba hledati v ničem potíže. Když rozum vyššímu vedení podřídíš, Svoboda nezměrná je ihned zde.
552. O čem jen diskutovat? O čem jen „učené“ rozhovory vésti mám? Když se mi tyto věci jeví jako zbytečné, tu Mysl myšlení nenamáhám.
553. Myslí-li, tu bez námahy myšlení se zjevuje a domyslí-li, nic se již nezvedne. Proč násilím bych myšlení měl zvedati? Nerad se věru, namáhám.
554. Tak svoboděn ode vždy, zřím stále vlastní sen. Před věky mnohými myslil jsem, že Skutečnosti je, co zřím dnes jako sen. Ačkoli byl jsem již tenkrát svoboděn, přece jsem o tom nevěděl.
555. Dnes hledím Pravdě v Tvář a zřím, že vše sám vytvářím, že teplo, nebo chlad, že MNE pramení, ale že nejsem tímto obojím.
556. Seznam se s mnohým učením. Snaž se je pochopit. Neulpi na něm však a odhod' je brzy pryč, když poznáš, že učení toto v pravdě z Tebe vyvěrá.
557. Sebe se nechytej, ale zírej SEBE. Z Tebe vše prýští a opět vchází v Tebe a nic není vedle.
558. Na ničem neulpi, se vším si neosobně jen hrej, řece života se nevyhýbej, ale pozoruj neosobně jak plyne bez počátku, aniž by měla kde cíle. Pozoruj neosobně, bys vystihl Život za životem!
559. Hraji si též, odstavce vytvářím bez námahy. Vše samo jde. Však neboj se, čtenáři milý, nebo dobře vím, co kladu na papír. A smysl všeho? Ten zde je; třebaže ukrytý, je přece zjevný.
560. Nenamáhám se myšlením, co v příštím odstavci proslovím. Kdybych se vskutku namáhal, čtenáři více již nic nepovím.
561. Tak hraji si se Sebou a směji se Svě hře. Když smích bych nepoznal, tu lépe je strčiti „svršek“ ihned do rakve.
562. Hraji si jak malé dítě, neb maličkým přece jsem. Kdybych byl velikým, věru že neznamenám ničeho – nic nejsem.
563. Miluj vše, co kolkolem zříš, hledě na to vše jako na něco, co totožné z Tebou je a přece rozdílné, s čím nemá jako se zjevem společného nic, neboť jsi nezjevené velké NIC.

564. Miluj „své“ tělo, avšak současně uteč od něho! Postav se vedle něho, neosobně hled' a z lásky „kopni“ si do něho.
565. „Nekopej“ do těla „jiného“, neb to věru neradíme. Můžeš-li tož „kopni si, do svého“, můžeš-li nazvati něco „svým“, nebo zde dotýkáme se Tajemství nejvyššího.
566. Když neznáš, nemáš ničeho, co „svým“ bys mohl zváti, tu věru nebudeš moci do ničeho „kopati“, čili jinak řečeno, nebudeš moci ničeho ublížiti. Čemu, komu – ublížit bys mohl, není-li nic tvé?
567. Když nepatří „mně“ nic, co zváti „svým“ jen mám? Když majetku zproštěn jsem, co ukradnouti mně kdo může? Čeho se obávám?
568. Majetek všech lidí na světě, to' nejcennější, to' „mršina“, to' „osobnost“. To' had je nejlstivější, který je stále hladový a nikdy nemá dost.
569. Toho se zbaviti je nesmírně žádoucí. Nedati tomuto hadu nažrati. Ať jen zhyne rychle hladem tato potvora.
570. „Osobnost“, ta „příšera“, která hnije, zapáchá, stále se rozkládá, co jenom s ní? Dokud se zde nachází, marná je touha po Pravdě, marná je veškerá námaha.
571. Až „osobnost“ se rozplyne, jak pára ve vzduchu, unikneš trýzni myšlení, zažiješ bleskně Nirvánu.
572. To' Náplň a současně je zhynutí bytosti. Z Tajemství tohoto nikdy nikdo se nevrací. Z Nirvány nikam již neplyne, neb veliké je to Zhasnutí, v němž přece Světlo světel stále je.
573. Jak nazvat slovní formou Bezformovost, která je tak mohutnou Vznešeností, že nelze nikomu domyslit? Když řekl bych, že je to převznešený Klid či Veleklid, tu tato slova jsou proti Nevyslovitelnému – zcela nic.
574. Tiše zní hudba Života všudypřítomného. Nikdo ji však neslyší. Jen tehdy, stává-li se hudbou touto sám – když stále více se propadá v hlubiny srdce svého.
575. Když sobě zmizí, když zcela na sebe zapomene, tu v neskonalosti bezmezně zří S a m a S e b e v pravé podobě.
576. Je třeba na sebe zapomenouti n e n á s i l n ě . Je třeba, v sebezapomnění spočívati zcela p ř i r o z e n ě !
577. V Nicotě, v Klidu spočívám, zcela ztracen sobě. Jakmile však jen malý, nepatrný záchvěv žádosti vznikne, jsem z Klidu Sebe vyvržen.
578. Ve zlomku chtíče je kořen strasti. Ve zhasnutí nejmenšího zlomku chtíče, strast ihned mizí, rozplyne se.
579. Bezmezný chtíč stále v „já“ plápolá. Hned menší, hned větší oheň chtíče hoří. Bezedný tento chtíč stále tvorstvo sžírá, neboť bezpočetné světy jsou jím stále uchopovány.
580. Protože tomu tak vskutku je, utrpení v tvorstvu stále vzniká. Pro veliké milování „já“ nelze spočinouti v Klidu plném Ne-já. Pro lpění na „osobnosti“ jsou tvorové vrháni na jatka smrti a podobně ubíjeni, jako sami ubíjejí.

581. Kdo v tomto „světě“ v holdování šestismyslovosti, chce trvalou radost nalézt, ten je bloud, neb pravá cesta mu uniká. Pro svoji šestismyslovost ji nevidí.
582. Kdo vytrhnouti chce strast i s kořeny, musí smysly zjevu, smysly tělesné pozorovat, musí u sebe vždy počít a okolo nic nehledat. Není jiné cesty v této věci. Je třeba u sebe, sebe pozorovat.
583. Ve Mně vše vzniklo. Ve Mně sen světa opět zaniká. Vše sám jsem si vytvořil a proto sám vše mohu smazati docela. Nelze mi toho však učinit, když „já“ hodlám si ponechat.
584. Tak uvažuj a smaž sen, který „skutečností“ lidstvo zove. Smaž „já“, falešné, lstivé a hned se vše „zdánlivě skutečné“ bortí, zmírá.
585. Jako když usedneš v sedadlo kolotoče na pouti a zatočí se s tebou „svět“, když kolotoč se roztočí, podobně usedej na „sedadlo nicoty“ a „skutečnost světa“ též se rozplyne v mlze. A mlha když se vyjasní – Poznání následuje přirozeně.
586. Usedni na loď, jež jmenuje se „Ztišení“. Plav se na této lodi k zemi, které se říká „sebezapomnění“.
587. Nebeský vánek počne si pohrávati s tvými kadeřemi. Slunko bude ti svými paprsky ozařovat veliké obzory.
588. Ty si však ničeho z toho nevšímej, ale na lodi „Ztišení“ tiše spočívej dál. Ze sebe v obzory nehleď, nevybíhej a země „sebezapomnění“ brzy se zjeví!
589. Když pevnou nohou staneš na zemi zaslíbené, tu jako zázrakem, zmizí strast. Staneš Skutečnosti v tvář, poznávaje, co odevždy hledáš.
590. Mne jako „osoby“, dotýká se vše. Teplo i chlad, zápor i klad. Proto jako „osoba“, jako „já“ trpím. Ježíš, jako „osoba“ též mnoho trpěl na kříži; jako „osoba“ byl týrán a na kříž přibíjen. Ale jako ne-osoba, jako Ne-já – jako Kristus, prost utrpení veškerého – tiše přihlížel.
591. Poznáváme-li, že v „osobnosti“ je strast, unikáme „já“ a v Ne-já nalzáme TO, co marně v „já“ jsme hledali.
592. V Ne-já je Moudrost nejvyšší. Nemůže ji obsáhnouti rozum osobnosti, byť byl sebeostřejší. Protože jsem pochopil toto jako takové, přestal jsem mítí zalíbení v rozumu, pramenícím z „osobnosti“.
593. V Ne-já je zánik žízně. V „já“ kořen žízně se vynořuje. Unikám proto „já“ a v Nechtění, nikdy se neosvobozující Svobodu nalzáám.
594. V Nechtění se naplňuje, co odevždy jsem chtěl. V Nechtění živou Vodou jsem napájen, které dříve jsem nemohl se napít, dokud ve chtění jsem se utápěl.
595. Ve ztišení, v žízni ustání, nezměrnou Svou Živost postřehuji. V sebeumrtvení Život nalzáám, v žití zase smrt poznávám.
596. Protože zjistil jsem toto jako takové, nižádnou radost necítím z toho, co jiné „osoby“ za radost pociťují. Nižádnou radost necítím, že „osoba“ je zde. Též bolest nepociťuji, která nutně se jeví jen tehdy, vklouznu-li v loď „osoby“.

597. Vanutí Všeducha přichází a odchází. Je pozorováno, jako takové. Nelpím na této věci. Protože nelpím, je mi dobře tak, jak právě je, ať se zde vanutí Všeducha nalézá a nebo odejde. Vždyť – kam odešla by? Vanutí Všeducha, je v š e a proto v nelpění je ještě mohutnější Jeho vlnění.
598. Žití je utrpením i tehdy, když ve sféře rajske se ocitám. Proč mám se v něm utápět? Když poznávám toto jako takové, netoužím žítí již, ať je to „zde“, či „jinde“. Tak – v netužbě, v naplnění „smrti“ Všeživot poznávám.
599. Žití je strastí. Proč mám si v žití libovat? Je lépe v nežití spočívat, setrvat, neboť v NĚm není změň, a přece – nejvyšším je Žitím.
600. V Ne-já je veliké Naplnění. V Ne-já je veliké života zničení. V Ne-já je Pralaya a jiného nic. Manvantara je šalba. Manvantara je Samsaro, nikdy nevznikající a nikdy nekončí. Je-li tomu tak, je třeba, vnořiti se v Ne-bytí.
601. Dokud je vědomí Manvantary, nemůže zde stávat Pralaya, čili Nebytí. Když vědomí Manvantary mizí, Pralaya se jeví.
602. Dokud je zvedání, je též klesání. Dokud je zde „klec těla“, zvedání se a klesání, jeví se a nelze mu zabrániti.
603. Když „klec těla“ se rozsype, když život, který držel klec tuto pohromadě, zmizí, tu ten, kdo dosáhl v tomto těle Nirvány, vstupuje, čili zažívá přirozeně Pralayau a nevchází již v pulsování Manvantary.
604. Dokud je „klec těla“ zde, tu ten, který došel Nirvány a bydlí dále v tomto těle, zaznamenává zvedání a klesání, čili působení Manvantary. Po rozpadnutí „klece tělesné“ je TAM, kde Manvatary není.
605. V Palayai není Manvantary, neboť z d e se nic nezvedá, aniž klesá. Zde je neproměnný Stav, Mudrci Východu jinak zvaný „Parinirvána“, čili Velká Nirvána. Toť Přejemné, Přetiché. Toť Převznešené, Přemoudré. Toť nesmírně je S e b e v ě d o m é !
606. Ne-já TO zoveme, protože s „já“ nemá TO ničeho společného. TO je Skutečnost pravá. „Osobnost“ však je klam, sám sebe klamající.
607. Ne-já Skutečnost tuto nazýváme, protože není ani „pod“ ani „nad“, ale mimo „osobnost“.
608. Ne-já „osobnost“ oživuje, prolíná. „Osobnost“ není si však toho vědoma. Proto si myslí, že Ne-já je blízko, nebo daleko, vysoko nebo nízko, nad nebo po stranách či ve středu a podobně. Já-osoba, stále nové klamy si vsugerovává a proto sílí, místo aby sláblo.
609. Když „osobnost“ sebe sama zničí, tu N e – j á , jeví se jako Ž i v o t – V š e j s o u c í . Ne-já není však jménem pro toto V š e j s o u c í , ale jasně jen naznačuje, že tento Všeživot je mimo jáství osobní, čili – N e j á .
610. „Já“ chválím, stále opěvuji Ne-já, které je v š e . „Já-osobnost“, opěvám Neosobnost-Ne-já, které „osobnost“ živí, prolíná.
611. Ó, veliká Zbožnost chápe se malého „já“ a malé „já“ se ztrácí, rozplývá, mizí t a m , kde Zbožnost všudypřítomná se nalézá.

612. Ó, veliká, všudejsoucí Živost chápe se malého „já“, jež bez této Živosti bylo by mrtvé a jež je v pravdě nejsoucí.
613. Ó, veliká, nesmírně veliká Malost drtí malé „já“, aby ještě menší bylo, aby zcela se ztratilo, chápe se jej a vtahuje jej v Nebytí. Tak malé „já“ v Nicotě ztraceno poznává nesmírně vznešenou Velikost, která konce nikdy nemá. V naprostém zničení „osobnosti“, Vznešenost bez konce se jeví.
614. Nejmenší prášek je velikým. Člověk se musí daleko menším učinit, když poznati má své pravé Člověčenství.
615. Chudoba Svatá, Veliká, rozdrťí „osobnost“ podobně, jako obutá noha červa drtí. Kdo rozdrčen nechce býti, kdo touží život si ponechat, ten nebude jej mítí.
616. Když Život bez konce toužím nalézt, tu maličký život osobní, v pozadí musí ustoupiti. Pak jako samozřejmost jeví se Život Převznešený, Všudypřítomný.
617. Když žena je plodem obtěžkána, když cítí jak nový život v jejím životě se ozývá, tu pozornost často dovnitř obrací a vnější zapomíná. Je zamyšlená.
618. Podobně člověk, žije-li Přesvaté, bývá svou myslí jakoby nepřítomen a zamyšlen. Svět pro něho půvab ztrácí. Je často těhoten, neb očekává Náplň Životní.
619. „Já“ falešné, na světě závislé, s ním totožné, ztrácí se v Přesvatém, Tichém, Vznešeném. Tak mizí ihned „svět“, který v klamu smyslů má své základy.
620. Náplň Života nepřijde dříve, dokud „osobní-falešné“ se jeví. Kdo žije „falešnému-osobnímu“ a Neosobní popírá, tomuto se vysmívá, ten věru je hluboce mrtev.
621. Kdo Život neměnný chce žíti, jak mohl by Jej mítí, když srdce v těle chladné má, spolublížními opovrhne, je zabíjí či týrá?
622. Kdo Přesvatost velikou chce žíti, jak mohl by Ji mítí, když zná jen lásku osobní a rozšířiti se ji nesnaží?
623. Kdo v službě neosobní, „osobní“ klade na oltář a obětuje Síle sil, nesmírně vznešené, kdo nade vše TO-Vznešeno miluje, není pochyby o tom, že dosáhne Cíle všech cílů.
624. Kdo šlape „osobnost svoji“ v prach, kdo se jí vysmívá a opovrhne jí, kdo, jakoby nežil vypadá, ačkoli pro nejvyšší Pravdu tiše plá, takového uchopuje veliká Svoboda.
625. Ten však, kdo pěstuje „osobnost“ a rozumem z „osobnosti“ vycházejícím, vše vznešené překrucuje, kdo „slovíčkaří“ a Náplň pod slovy skrytou nežije, takový věru mrtev je.
626. V Ne-já je Skutečné – Pravdivé. V pohybu je skryt Klid. V klidu opět chůze je. Vše zcela je převrácené, ale naprosto ne tak, jak „rozum osobnosti“ zvyklý myslit je.
627. Jako pro tvar boha se jménem, není mnohý člověk schopen milovati Bezejmenné, Všudypřítomné, Převznešené, jež není rodu mužského, ženského, ani středního, podobně pro milování přemnohých věcí, není „rozum osobnosti“ schopen uskutečnit Neměnnost, v Níž mnohost se rozplývá.
628. Když „rozum osobnosti“ se umyslí, když v latentním stavu spočívá, tu pravé M y š l e n í se záhy jeví. Číše Moudrosti je naplněna a ihned přetéká.

629. Když Vysokomyslnost žije, tehdy jsem v pravdě Vysokomyslný. Když z vysoka na maličké hledím, jsem menším mravence, po zemi lezoucího. V pravdě jsem pyšným v tomto případě a proto prázdným jak ořech červivý.
630. Velikou Skromnost nelze si osvojit, není-li člověku vrozena, nebo schází-li mu v této věci hlubší poznání. Mnohý skromného proto činí ze sebe, ale je při tom pyšný na „zevní své vědění“.
631. Skromnosti veliké nelze se naučit přečtením přemnohých knih, ani přemnohým hovorem se spolubližními. Skromnost uchopí sama poznávajícího, když je připraven. Málo však je těch, kteří chápou, co pravá Skromnost je.
632. Když „hodnota věcí“ k „rozumu osobnosti“ stále hovoří, tu pravá Skromnost je vzdálená. Když počíná se však jevit vše ve stejném světle, když „hodnota věcí“ více k nám nepromlouvá, tu pravá Skromnost se jeví jako samozřejmost.
633. „Rozum osobnosti“ je vskutku nesmírným balvanem, přetěžkým. On stále tlačí pravého Člověka k zemi. Vtírá se úlisně Člověku a namlouvá mu, že ta, nebo opět jiná věc, je té neb jiné kvality a ceny.
634. A „osobnost“ naslouchá satanu, jenž zdánlivou hodnotu té které věci před oči staví. Proto se pravý Člověk nemůže probudit ze svého odvěkého očarování.
635. „Dám ti celý svět a klaň se mi“, šeptal satan Kristovi. Kristus však Kristem by nebyl, kdyby šeptání satana neodhodil. Že zvítězil však nad pokušením „osobnosti“, přestala současně k němu promlouvati „hodnota věcí“.
636. „Dám ti větší plat, ale musíš sloužiti jen mému zájmu osobnímu“, říká žid křesťanovi. A oslovený? Bez reptání, je ihned zaprodaný „od nohou až po hlavu“.
637. „Dostaneš po smrti velikou odměnu v podobě království nebeského; uvěříš-li slovu božímu“, říká křesťan nevěřícímu. Zjistíme však často, že jsou oba v omylu, neboť „hodnota věcí“ promlouvá k prvému i druhému.
638. Smrt je ve mne v každém okamžiku. Je-li tomu tak, musí se zde nalézati též Království Nebeské. Když ke mně však promlouvá „hodnota věcí“, nenalézám úzkou bránu.
639. Smrt je ve mně v každém okamžiku. Je-li tomu tak, je mi třeba „smrt svou odhaliti“. Když ji nepředejdu, ona dostihne mne a „já“ Pravdu nenaleznu.
640. Smrt je ve mně v každém okamžiku. Život v ní však skrytý, nenaleznu, když z ní bázeň míti budu. Bázeň velké oči má, proto nemůžu vejíti v Nicotu. Proto veliké jen všechno vidí a maličké věci prezírá.
641. Cestu k „smrti“ nerada „osobnost“ ukazuje, nerada o ní hovoří. Život neměnný nelze nám však opěvati, cestu k Němu značiti, neprocházíme-li stupněm posledním, stupněm smrti.
642. Vše plyne. Každá molekula se neustále obnovuje a zmírá. Není však v pravdě zde, aniž jinde, když „myšlení osobnosti“ ustane.
643. Není zde atom, proton, elektron aniž neutron, neb víření či vlnění síly. Není zde naprosto ničeho takového, co „učení pánové vědy“ odhalují a na obdiv jiným, dalším „osobnostem“ ukazují a různými jmény zovou.

644. Není zde či jinde, žádných tak zvaných jakýchsi „jiskřivých bodů“, z nich buňky se „prý“ rodí – jak „moderní biologové“ tvrdí, nebo podobně říkají, neboť vše, co jejich přístroje zaznamenávají, to vše „oči osobností“ pozorují, a proto je to jen klam, jenž na jiném klamu stojí.
645. Co „oči osobností“ pozorují, co „rozum osobností“ za „skutečné“ považuje, to šalba smyslu je. To v pravdě je nejsoucí, neskutečné, proměnlivé, šalebné.
646. „Vše se rodí z jakési živoucí hmoty“, prohlašuje „moderní biolog“. „Je to živá látka“, jiný zkoumatel tlumočí národu rozhlasem. Kde se však život této látky vzal, pánové? Kdyby perpetuum mobile nebylo samo o sobě živoucí, nemohl by „logicky“ či chcete-li „nelogicky“, uvažovati člověk, „po zemi lezoucí“.
647. Kdyby všejsoucí Inteligence nebyla, co by zde bylo? Poušť, prázdnota, veliká nula. Nebylo by vidění sebevědomí, jež každá osobnost zaznamenává. Aby byla osobnost schopna, znamenati „sebeexistence“, je prozařována Činitelem Neosobním, který je vtiskuje Vědomí S e b e .
648. Však dosti již řečí o této věci, neboť v kruhu se otáčíme. Na každé „proč“ je odpověď „proto“ a když skeptická osobnost chce popíratí Pravdu universální, cestičku falše nalezne si vždy.
649. Na každé „kdyby nebylo toho“, nalezne osobnost ihned odpověď, „nebylo by onoho“. Není třeba však, ve slovíčkaření se utápět, v něm si libovat. Kdo oči k vidění má, správně vidí, přečte a pochopí smysl pravý.
650. Bláznivé smyslové snění, toť v pravdě „svět“. Odporují-li si „zdánlivě“ v mnohých jiných výrocích, tu „osobnost“ vždy rozpory tyto vidí. Neosobnost však Pravdu zří.
651. Bláznivé smyslové snění, toť svět. Různí „mistři“ a „žáci“ se mezi sebou dohadují, jak daleko se ten, nebo jiný opět nalézá. „Svět usměvavý a věru legrační“. „Svět potrhlý a ztřeštěný.“ Samsaro nenasytné, neustále chňapající kol sebe a řvoucí.
652. Mudrc se tiše usmívá, neboť ví, že Sebepoznání tiše vždy v Sobě stojí, jsouc neustále zde. Ono neodešlo, nepřišlo, nikam nemůže zmizeti neb v Něm vše je ponořeno. Žádného nepoznání-iluse v pravdě zde není, neboť jen slepé jáství-osobnost stále klam nepoznání před sebe staví.
653. Když zemře osobnost, když zmizí v sebeumrtvení, tu Sebepoznání jako samozřejmost se jeví. To jednoduché konstatování, to prosté je k pochopení.
654. V minulých dobách tvrdili různí lidé: „Svět je placatý“. V současné době „lidští rozumové“ učí děcka ve škole: „Svět není placatý, ale kulatý“. Mudrc se tiše však usměje, neb ví a zří, že svět je s e n , který neúnavná šestismyslovost rozvíjí. Proto ten který jedinec má své individuální snění, jemuž jinak říká bdění.
655. Svět je sen. Proč snu tohoto se tak držíme? Proč se nám líbí v něm? Každé „proč“ má své „proto“ a to „proto“ je na minulých stránkách již sdělené, zdůrazněné.
656. Kdo se drží tohoto „snu“? Kdo jej vytváří? „Já“. Zmizí-li „já“, není zde, aniž jinde, nic k utváření.

657. Na každé „kdyby nebylo tohoto“, nalézá osobnost odpověď – „nebylo by onoho“. Na každé „proč“ je odpověď „proto“. Přestane-li však Mysl vytvářeti řetěz myšlení, přestanou se otázky vynořovati a vše je jasné, srozumitelné.
658. Nechápatelné Samo Sebe chápe. Nevyslovitelné Samo Sebe vyslovuje. Nedostižitelné, Samo Sebe dostihuje.
659. Je-li domyšleno, vynořuje se otázka: „jaký je význam vesmíru“, neboť význam významem přestává býti.
660. Je-li domyšleno, nevynořuje se otázka: „jaký je význam světového dění“, protože „světové dění“ zde žádné nestává.
661. Vzniká-li „něco“, tu opět toto „něco“ zaniká. Kde nalézá se klad, tam zříme i protiklad. Pravda nad protiklady se však nalézá a proto: ani nevzniká, ani nezaniká.
662. „Jdu-li po ulici“, kdo vlastně jde, když „osobnost“ není zde, když „ulice“ není zde, když „svět“ je neskutečnost? – Je-li tomu tak, nestává žádného přicházení, aniž odcházení. Není tudíž zde „života“ a není „smrti“. Pravda nad těmito protiklady se nalézá.
663. Když „něco“ se „rozvíjí“, tu se i „zavíjí“. „Rozvíjení se“ je vynoření se Manvantary. „Zavíjení se“, je zánik Manvantary.
664. „Rozvíjení se“ a „zavíjení se“ jsou protiklady. Tam, kde je protiklad, tam iluse se nachází a Pravda mimo stojí. Není proto vynořování se Manvantary, aniž jejího vstřebávání.
665. Tam, kde je „učení“, tam je i „předmět“, jemuž, neb o němž je učeno. Tam je i „učitel“ který vyučuje. Vidíme klad i protiklad. Pravda však nad protiklady se nalézá.
666. Počátek všech věcí nelze dosáhnouti a proto ani konec nelze nikomu nalézt. Je-li tomu tak, není zde, aniž kdekoli jinde, „počátku“ a není též „konce“, neboť tyto dva protiklady jsou ilusorní, nejsoucí.
667. Ptám-li se: „Jaký je význam světa“, je to totožné s tím, ptám-li se: „jaký je význam iluse“. Tuto, nebo otázky podobně „osobnost-iluse“ vytváří. Zmizí-li „osobnost-iluse“, tu nic, žádná otázka odnikud se nevynořuje.
668. Manvantara se nemohla nikdy zroditi jakoby „semeno z Prabytostného“. Protože se nikdy nezrodila, nelze jí ani zaniknouti a nelze ji nazvati „semenem“, neboť žádné semeno v Pravdě není.
669. Podobně „věci“ nalézající se „zde“ či „jinde“, nevznikly a proto nelze jim zaniknouti. Jsou v Pravdě ilusorní, nejsoucí.
670. Dokud je „osobnost“ jako „věc“, tu tato „věc“, čili „osobnost“, jiné „věci“ si nalhává, jakoby zde či jinde byly. Však není pojmu „zde“ a není též „jinde“. Toť klam „osobnosti“, klam „smyslovosti“. Pravda nad smyslovostí se nalézá.
671. Pojem „věčnost“ je v Pravdě klamem, neboť nevidíme, že „věci“ byly by „věčné“. Jsou v Pravdě nejsoucí a proto není „věčnost“. Kdyby „věčnost“ byla, musila by „zde“ či „jinde“ býti „nevěčnost“, čili „něco“, co zmírání.

672. Pojem „jednota“ je v Pravdě klamem, protože není „mnohost“ a není „dvojnost“. Není zde, aniž jinde, aniž kdekoli vedle. „Jednota“, nebo „mnohost“, jsou pojmy, závislé na prostoru a času. Jelikož jsou však závislé, jsou klamně a v Pravdě nejsou.
673. Z Nejsoucího není možné vznikání „něčeho“, čili „jednoty“. Z nejsoucího není možné vznikání „mnohosti“. Pravda nad těmito protiklady se nalézá. Aniž vzniká, aniž zaniká.
674. Toť přehluboké, rozumem „osobnosti“ nechápatelné učení, k nikdy se neosvobozující Svobodě vedoucí.
675. Podstata „osobnosti“, jakoby něco jsoucího, v Pravdě není. Kdyby „osobnost“ byla, jakoby v Pravdě jsoucí, tu by to znamenalo, že Pravda by byla jako něco proměnlivého a tudíž v prokladech zajmutého.
676. Protože však není „já“ nemůže býti ani „mě vlastní“. Nemůže býti ani „druhé já“, „třetí já“ atd., jako by něco „mě nevlastní“. Proto pojmy „vlastní“ a „nevlastní“ v Pravdě neexistují. Jsou pouhými výtvyry klamu, jmenujícího se „osobnost“.
677. Je-li tomu tak, nemohu vznikati „ze sebe“ v Pravdě a nemohu vznikati z „jiného“. Protože jako „osoba“ jsem v Pravdě nejsoucí, nevznikám, aniž zanikám.
678. Je-li tomu tak, není zde v Pravdě „vlastní bytí“, neboť kdyby bylo, vznikalo by „ze mne“. Jelikož není „já“, nemůže „ze mne“ něco vznikati. Nemůže proto býti ani „vlastní bytí“.
679. Učení na stránkách minulých uvedení, není v rozporu s těmito pravdami, ale vzájemně s nimi se doplňuje. Je z různých hledisek vysvětlováno. Je proto třeba chápati stupně, z nichž k čtenáři je hovořeno.
680. Hlediska, která jsou zaujímana v tomto učení, nejsou však zcela nízká, ani prostřední. Jsou to hlediska vyšší, až hlediska zcela nejvyšší. Proto čtenář, který nemá pro ně pochopení, necht' laskavě tuto věc odložit.
681. Protože není „já“, tu slovem Ne-já, je v Pravdě naznačeno TO, co se nerodí a proto ani nezmrírá, co „osobnosti“ je Nechápatelné, co „rozumem“ je Nedostižitelné.
682. Není-li „já“, nemůže býti samozřejmě ani „mé“, „tvé“ a podobně. Není-li „života“, není ani „smrti“ a proto nejsou ani „podmínky“ jež by toto zapříčiňovaly. To vše je v Pravdě nejsoucí.
683. Jak by Ne-já mohlo býti něčím „podmíněno“? Jak by nikdy se neosvobozující Svoboda, mohla býti na něčem vázána? Kdyby těchto věcí stávalo, stávalo by zde otroctví, které však není Pravdou, ale klamem.
684. Každým okamžikem „život“ ve „smrt“ se mění a „smrt“ opět tvář „života“ bere. To jsou protiklady. Jak by Pravda mohla s těmito protiklady míti co společného?
685. Je-li „dharma“ každým okamžikem ničena, není možno, aby zde byly jakési „podmínky“ vzájemně na sebe se vázající. Jelikož podmínky jsou klamem, jelikož jsou nejsoucí, tu i „vazba“ žádná zde není; je klamná a nemá s Pravdou ničeho společného.
686. Dharma je vše, co šestismyslovost vytváří. Dharma je „vše“, „učení“, „život“, „svět“, čili vše tzv. zjevené, vše, co „osobnost“ postřehuje. To vše je učení. Je-li však každým okamžikem toto učení (čili Dharma) ničeno, je v Pravdě nejsoucí, neboť Pravda je nad protiklady.

687. Ode všeho (tj. Dharmy) se „osobnost“ učí. V Ne-já se nakonec rozplývá a učení-Dharma mizí zcela. I podmínky se žádné více nejeví, které by mohly něco zapříčiňovati.
688. Jak může být „sen“ nazván „pravdivým“ nebo „nepravdivým“, když „osobnost“, která sen vytváří, sama není pravdivou?
689. Jak může být „zde“ nebo „jinde“ „rajský svět“, nebo „pekelný svět“, když „osobnost“, která se v tomto stavu neb onom stavu jako by ocitá, je sama neskutečnou?
690. Jen pošetilci považují tyto stavy za trvalé, konečné, skutečné a neměnné, které však s Pravdou nemají ničeho společného.
691. Jak může být svět „zlý“, „dobrý“, „pekelný“ nebo „božský“, když je nejsoucí? Když „osobnost“ zde není? Když není „vedle“ aniž kdekoli „jinde“?
692. Jako kočka číhající v zahradě na ptáčka zpěváčka, má svalstvo napnuté a pozornost soustředěnou, chystá-li se ke skoku, podobně mnohý člověk si počíná. Svaly a pozornost „osobnosti“ jsou napnuty. Dokud však tyto věci stávají, nenachází člověk v pasivním postoji Klidu.
693. Jako kočka je na chvíli jen spokojena, když chytí myš a nebo jinou potravu, podobně člověk je na chvíli jen spokojen, prožije-li „krásný sen“, nebo když se „ponoří“ na chvíli do „hlubšího míru“. Dokud tyto věci přicházejí a odcházejí, nenalézá trvalého Klidu.
694. Jako člověk, vzpomínající, neustále na „minulost“ zapomíná žiti „přítomnost“, podobně ten, kdo se o „budoucnost“ neustále stará, zapomíná žiti „přítomností“. Ani prvému, aniž druhému není možno, aby v „přítomném okamžiku“ chápali a žili neproměnnou Pravdu.
695. Jako „minulost“ s „přítomností“ současně se prolíná, jako „přítomnost“ v „budoucnost“ současně vpadává, jako trojrozměrná časovost je propletena a není ani minulosti, přítomnosti, budoucnosti, protože trojrozměrnost je šalba, podobně Nirvána se Samsarou je propletena a přece je to šalba, neboť zde nic nestává takového, aby „jedno“ a „druhým“ bylo propleteno.
696. Jako učební pomůcky o minulosti, přítomnosti, budoucnosti jsou pravdivé jen pro „osobnost“, která o nich uvažuje, přestávají být ihned pravdivými, když Nebytí je uskutečněno.
697. Jak mohu „já“, „nejsoucí“, chtít dosíci „jsoucího“? Když zmizí „klam jáství“, zmizí „klam chtíče“ a Pravé Jsoucnost se jeví, které je mimo „jsoucí“ a „nejsoucí“.
698. „Jáství“ je zapříčiňeno „chtíčem“. „Chtíč“ opět s „jástvím“ je totožný. Když „já“ přestane existovat, když v Poznání se rozplyne, když v Pravdě není, co by mohlo být čím „zapříčiňováno“ když „žízeň“ umlkne, když zemře?
699. Jak bych mohl trpět „já“, nejsoucí, neskutečný? Jak bych mohl „ublížit někomu“; nebo: jak bych mohl „ubližit“ „mně“, když nejsem „zde“, aniž kdekoli „jinde“? Jen „osobnost“ „osobnosti“ ubližuje. Jeden klam, druhý klam si namlouvá.
700. Jak mohu „poučovat“ nebo jak mohu být „poučován“, když není „předmětu“, o kterém by mělo být hovořeno, když není „učitele“ ani toho, kdo by mu naslouchal?

701. Pravdu lze žít. Nelze ji však učit, aniž od ní se učit. Jak mohl bych se učit od Pravdy, když „já“ jsem nejsoucí? Kdo se má učit? A koho učit, když není „prvého“ ani „druhého“ ani dalšího činitele?
702. Jako dno bazénu pozvolna se svažuje a pozvolna koupající člověk ocitá se stále ve větší hloubce, podobně pozvolné je uvědomování si Sama Sebe, až nakonec je vědomí, že není nic, co by si měl více uvědomovat.
703. Myšlenky nelze „osobnosti“ oddělovat, jednu od druhé, neboť tvoří článkový řetěz myšlení. Jeden článek je vázán na druhý, ten zas na třetí a tak vzniká souvislé myšlení a mluvená řeč.
704. „Osobnost“ nelze oddělit od „světa“ jako opět „svět“ od „jáství“ je neodlučitelný. Dokud se zde „jáství“ jeví, dotud existuje pojem „světa“.
705. „Světové dění“ odehrává se v „jáství“. „Subjektivní“ čili „já“, působí na „objektivní“, čili na „svět“, a toto „objektivní“ opět na „subjektiv“ vykonává vliv. Tak oba činitele, jsou vzájemně na sobě závislí.
706. Oba, jak „subjekt“, tak i „objekt“ vzájemně se podmiňují a nelze jednomu či druhému existovat samostatně. Z hlediska naprosté Skutečnosti, jsou však tyto prvky zcela nejsoucí. V Pravdě neexistují.
707. „Dění světové“ je myšlenkový proces, v Mysli se odehrávající. Dle kvality a kvantity tohoto myšlenkového procesu, jeví se „světové dění“ buď v takové nebo jinačí podobě – toho kterého „jáství“.
708. Je-li myšlenkový proces ukončen, čili, nevybíhá-li myšlení z Mysli ven, tu „světové dění“ mizí. Bortí se se vši svou slávou v nicotě.
709. Myšlenkový proces probíhá v čase. Řeknu-li slovo: „ted“ na příklad – tu, než-li toto slovo proslovím, minulostí již dýchá, v přítomném okamžiku se projevuje a současně v budoucím doznívá. Čili „ted“ prochází všemi třemi stavy času s o u č a s n ě, prostě řečeno.
710. Myšlenkový proces, čili pochod, nemůže býti s Pravdou totožný, neboť je zajat časovostí. Pravda však nad časem jest.
711. Z toho je zřejmé, že řekne-li někdo, že to, co si myslí, že je pravdivé, je klamné a to proto, protože je časem zajmuté. Proces myšlení je časovostí zajat a nelze jej proto s Nejvyšší Pravdou slučovat, ztotožňovat.
712. Podobně chůze, v časovosti se odehrává. Je-li učiněn krok, tu tento krok prochází všemi třemi časy. Z minulosti je činěn, přítomností prochází a současně v budoucnosti vpadává.
713. Protože veškeré „dění“ v „časovosti“ se odehrává, nelze je považovati za něco pravdivého, neboť Pravda je bez proměny.
714. Bez „času“ není možnosti „chůze“. Je-li chůze vázána na čas, jak by mohla býti pravdivou, jsoucí? Je-li chůze vázána na „chodce“ čili „jáství“, jak by zde mohlo „jáství“ existovat, když „chůze“ neexistuje?

715. Je-li tomu tak, jak nahoře uvedeno, je „pohyb“ ilusí. Jeví se v čase a na čase je závislý. I „nepohyb“ je ilusí, neboť není zde „osobnosti“, která by snad „stála“, „seděla“ či jinak v „klidu prodlévala“. Není-li zde „jáství“, kdo mohl by prodlévati?
716. Z výše uvedeného je zřejmé, že „stavba myšlenek“, „stavba slov“ bortí se podobně, jako dětský palác z kostek postavený. Stavba myšlenek zcela mizí, je-li do důsledků analysována. Projevuje se jako neskutečnou, nejsoucí v Pravdě.
717. Z toho je dále zřejmo, že „učení“ je pomůckou, které se má „osobnost“ držeti tak dlouho, jak potřeba vyžaduje. Učení je „žebříkem“ po němž „já“ stoupá. Když vystoupí v Ne-já, není zde více „já“ a proto ani „žebřík“ čili „učení“. Tak je třeba chápati, moudře uvažovati.
718. Manvantara znamená pohyb, činnost. Pohyb je v čase, na čase závislý. Co na čase je závislé, nemůže míti s Pravdou nic společného. To je srozumitelné. Proto není Manvantary v Pravdě.
719. „Osobnost“ zaznamenává „pohyb“, „neklid“, „roztržitost“, „nehybnost“, „klid“, „mír“, „radost“, „blaho“, „bolest“, „hněv“, „zármutek“, „sklíčenost“ atd. atd..
720. Když „osobnost“, čili „jáství“ přestává existovat, když zmizí v Ne-já a více zde není, aniž kdekoli jinde, jaké p o c i t y by kdo měl ještě zaznamenávat? Jsou z hlediska čisté Skutečnosti klamné, bezpodstatné.
721. Co „oko jáství“ zří jako „skutečné“, to vše je proměnlivé, v každém okamžiku jiné. Jak by to, co je proměnlivé, mohlo býti nazváno slovem „trvalé“? Jen „osobnost“ Pravé za falešné vyměňuje, dále se opíjeje vlastní fata-morganou, kterou rozvíjí.
722. Slovem „trvalé“, tituluje „jáství“ hodnoty, které jsou nejsoucí, čili něco, co zde není, aniž koli jinde. Když „nepravé“ za Pravdu je pokládáno, jak může „osobnost“ doufati, že Pravdu nalezlo? Což není to bláhové počínání?
723. Jak mohu říci, že se nalézám „na severu“, „jihu“, „východě“, „západě“ a podobně, nebo že se nalézám „ve středu“, nebo v „Praze“, „Brně“, „Ostravě“ či jinde, když není „jáství“, které by mohlo „někde“ se nalézati a když není ani jakéhokoli „místa“ k nalézání? Když není ani jakéhokoli „jména“ k pojmenování?
724. Šestismyslový stroj rozvíjí vlastní sugesce, které „skutečností“ nazývá. Nerad si je nechává bourati, ale pevně se jich drží. Věru, toť tragikomedie v hrůzné nádheře.
725. „Oko vidí věci“ atd.. Jak může oko „viděti“, když nevidí samo sebe? Nevidí-li samo sebe, je slepé a nemůže býti vidoucí. Je proto lež, řekne-li se, že „oko vidí“.
726. Namítne-li někdo, že „rozum osvětluje oko“ a proto, že je viděno, jak může „rozum“ osvětlovat něco, když sám je uzavřen v klamu, čili v „jáství“? Podobně se tomu má s ostatními smysly.
727. „Ucho slyší zvuky“, proto, že „rozum“ ověřuje slyšení. Jak může však „rozum“ ověřovat něco správně, je-li sám konečný, končí-li smrtí? Jak může ověřiti něco správně, nemůže-li spatřiti sama sebe? Jak může ověřiti pravdivost zvuku, když sám sobě nalhává svoji existenci, závislou na fysickém těle?
728. Jak může kdo „čichati“, „ochutnávat“, „pocítovati“ nebo „rozumovati“, když „jáství“ v Pravdě neexistuje, když není zde, aniž kdekoli jinde? Je-li tomu tak, tu činnost

šestismyslovosti, tj. zraku, sluchu, čichu, chuti, hmatu, manasu, je nejsoucí, nemající podstaty. Není proto v Pravdě těchto věcí.

729. Pravda nemá ničeho společného se smyslovostí z „jáství“ pramenící a na něm závislé. Jen „zdánlivě“ je zde „šestismyslový stroj“, který, „jakoby něco vytvářel, rozvíjel“. V Pravdě však ničeho nevytváří. Jak by nejsoucí, bezpodstatné, mohlo vytvářeti něco Pravdivého, jsoucího?
730. P r a v d i v é není „okem jáství“ viditelné. Oko nemá a přece vidí. Sluch schází a přece slyší. Čich neslouží, neboť nosu není a přece čichá. Jazyk schází a přece ochutnává. Tělo nemá a přece hmatá, pociťuje. Rozum zde není a přece rozumně vytváří. Nic nemá a přece je všeho Vlastníkem. Tot' Pravda, v plášť symbolických slov zhalená.
731. Není-li subjekt (já), jak může být objekt (svět)? Není-li pozorovatele, jak může být pozorované a jak vlastnost, schopnost pozorovací? Není-li prvního, ani druhého, nemůže být ani třetího činitele, který by přecházející spojoval.
732. Bláznivé, šílené „jáství“, které se chloubou tvrdí, že je „rozumné“, vytváří neustále „zjevy mlhavé“, kterým říká „skutečné“.
733. Vidíme-li, že vskutku je tomu tak, kdo, učící se správně žít, kdo z těch, Pravdu hledající, chtěl by si v „jáství“ hovět? Je třeba „jáství“ se zbaviti, jako se zbavujeme mnohých nepotřebných věcí.
734. Je třeba odsugerovat si „já“, které se jeví „jakoby skutečné“, proto, protože předlouhým myšlením v předlouhém časovém období, sama sebe stvořilo. Klam sám silou zvyku dále se stále rozvíjí. Je třeba, aby ustalo rozvíjení se klamu a Pravda se jeví.
735. „Jáství“ je podobno orlu. Je rozpínavé a vzlétá ve velké výšky. Jak může však vzlétnouti až k samé Pravdě, drží-li se samo sebe a z toho vyvěrající zplodiny?
736. Ztratí-li na příklad orel zrak, tu nemůže více již létat, třebaže křídla má neporušená, protože by se potloukl, nebo zabil. Nemá-li zraku, nejdůležitějšího smyslu pro něj, prožívá dále svoji existenci kdesi v zajetí, přestávají však u něho slastné pocity a strastné nastoupí. Přestane potravu přijímati a brzy zmrá.
737. Ztratí-li „jáství“ oko, žije a rozvíjí dále „svůj sen“. Chce-li zameziti rozvíjení svých zplodin, musí ztratiti „sebe samo“.
738. Když „slepé jáství“ slyší, čichá, chutná, pociťuje a rozumuje, tu stále žije. V tomto „žítí“ prožívá však strast. Když shora uvedená smyslovost se přestane zvedati, když je ztišena, tu Ne-já – Pravda se jeví.
739. Země, voda, oheň, vzduch, éter, jsou v Pravdě bezpodstatné. Dokud je zde „jáství“, tu ovšem tyto věci se jeví jakoby skutečné.
740. Nejsou-li v Pravdě existence „duchovních bytostí“, není-li existence „bytostí materiálních“? Je-li zde vůbec jakákoli existence, ať již jakýchkoli bytostí, je možná jen v prostoru a v čase. To znamená však, že tato existence nemá ničeho společného s Pravdou, která je neproměnná, mimo časo-prostor.
741. Je-li „prostor“, musí být i „čas“, protože v „prostoru“ dle „časového měřítka“ – „věci se pohybují“.

742. Není-li v Pravdě „času“, jak může existovati „prostor“? A jak mohou existovati jakési „pohybující se věci“?
743. Aby „někdo“ mohl dosáhnouti „výšky, šířky a délky“, potřebuje k tomu „rozum“, jenž umožňuje kontrolu „myšlenkového pochodu“.
744. „Myšlenkový proces“ je závislý na „čase“. V něm se odehrává. Čas je ilusorní. Proto i „myšlenkový proces, čili pochod“ je ilusorní, nepravdivý. Jak by neexistující „rozum osobnosti“ chtěl dosahovati neexistující „výšky, šířky či délky“? Jak by „neexistující rozum“ mohl dosáhnouti existující Pravdy?
745. Neexistující „rozum“ nemůže uvažovat o „neexistujícím prostoru“. Je-li tak přec činěno, „zdánlivě“, tu „rozum“, čili klam, nahává si další klam. Nemůže-li neexistující rozum uvažovati o neexistujícím prostoru – tu „vědomí neomezené prostorové sféry“ nemá ničeho společného s Pravdou. Je nejsoucí, prázdné a Pravda neproměnná nad tím se nalézá.
746. Když šestismyslovost se projevuje, je zapříčiněna „žízni“. Když není zde, aniž kdekoli jinde žízň, jak by se jakási šestismyslovost mohla kde jevití. Je v Pravdě nejsoucí a nemá s Ní ničeho společného.
747. Jak bych „já“ mohl býti „já“, v Pravdě „věčný“, „nevěčný“, „nekonečný“ nebo „konečný“, nebo „jináč“ atd., když jakožto „šestismyslový stroj“ jsem absolutně prázdný, nejsoucí?
748. Ustane-li „mé“ pětismyslové vnímání, kde je potom tak zvané „objektivní“? Zmizí a v „subjektivní“ se změní.
749. Ustane-li činnost „myšlenkového procesu“, čili „rozumu“, kde je potom tzv. „subjektivní“? Kde je „já“? Není „zde“, není také „vedle“. Je prázdné, nejsoucí.
750. Vnímám-li „sebe“ jakožto „neomezené vědomí“, jak mohu „vnímati“, když v Pravdě jsem prázdný, nejsoucí? Je-li tomu tak, Pravda se nalézá mimo „vnímání“ a mimo „nevnímání“.
751. Ztratím-li se v naprosté „nicotě“, jak se mohu ztratiti, když v Pravdě neexistuji? Když se „něco“ – „ztratí“, tu se to opět musí „nalézti“. Ztratím-li „sebe“, musím „sebe“ opět objeviti. Je-li tomu tak, Pravda je mimo, neboť nelze chtít, aby se Pravda „ztratila“ a nebo zase „objevila“ nebo „nalézala“.
752. Jak lze něco „objevovat“ (jako na příklad Kolumbus Ameriku), když není „hledatele“, aniž „předmětu“ jenž by měl býti hledán?
753. Když se „věc“ ponoří, musí se opět „vynořiti“. Není-li „zde“ ani „vedle“ nic, co by se „ponořovalo“, jak by se opět mohlo „vynořiti“? To znamená, že v Pravdě neexistuje „ponořování“, ani „vynořování“. Je bezpodstatné, nejsoucí, ilusorní.
754. Když myšlenky se zvedají, musí opět klesati. „Vynořují se“ a „ponořují se“. Když „jáství“ zmizí, jak by se mohly myšlenky „vynořovat“ a „ponořovat“? Odkud? Kam? Není-li zde aniž koli jinde „jáství“?
755. Nevynořuje-li se myšlení, nemůže se ani ponořovat. Je-li tomu tak, nastává Nemyšlení. Nemyšlení znamená, zhasnutí žízň. Nemyšlení znamená, zhasnutí chtění. Kde žízeň není, nemůže existovat „život“. Kde neexistuje „život“, nemůže existovat ani opak „života“, „smrt“.

756. Kde není „život“, ani „smrt“ nestává, jak bylo již řečeno, protože tyto dva faktory vzájemně na sobě jsou závislé. Kde tyto dva nejsou, tam je neproměnné Nebytí.
757. Nebytí nemůže jako protiklad bytí přirovnáváno k „bytí“, v kterémžto faktoru život se smrtí zápasí a úlohu si mění. Kdyby Nebytí zahrnovalo v Sobě na příklad „smrt“, tu bychom zřeli rodit se též nový „život“, jak toho na příklad biologové pozorují.
758. „Bytí“ zahrnuje „život i smrt“. Bytí zahrnuje „zvedání se a klesání“. Bytí jest „vynořování se (Manvantary) a vstřebávání“. Proto „bytí“ nemá ničeho společného s Pravdou nejčistší, tj. s Parinirvánou.
759. Protože Nebytí nezahrnuje v SOBĚ „bytí“, je v Nebytí „žizeň“ čili „chtíč“ navždy uhašen, zničen. „Žizeň po bytí“ nutně se zjeví, když „jáství“ stává.
760. Uhasíná-li oheň a nepřiložíme-li na něj nové palivo, uhasne zcela a sám od sebe nový nevznikne, není-li dána zde podmínka k jeho obnovení, v podobně větru atd..
761. Klesá-li „žizeň jáství“, tu „já“ chřadne, hyne. Není-li žizeň „jáství“ podporována, není možno mohutnění „jáství“. Naopak. Stále méně hoří, až nakonec zcela zajde. Zajde-li zcela „žizeň po bytí“, čili , uhasne-li chtění, není možno, aby se zvedalo myšlení, neboť zvedání se myšlení je zapříčiněno „žizní po bytí“.
762. Není-li pociťována „radost“, ani „bolest“, tu „jáství“ mrtvo je, neboť pocit „bolesti“, „radosti“ a podobně, vždy „jáství“ zaznamenává. Ustane-li „jáství“ žítí, jak by mohlo existovati jakési „pociťování“? Nežije-li „jáství“, jak by mohl existovat dotek? Toť v Pravdě bezpodstatné, nejsoucí, nemající s Pravdou ničeho společného.
763. Není-li „jáství“ zde, aniž kdekoli jinde, jak by mohlo existovati jakési „připoutání“ nebo „odpoutání“? Tyto věci jsou v Pravdě ilusorní, nejsoucí, bezpodstatné, nemající s Pravdou ničeho společného.
764. Co se „rodí“, to „zaniká“ „ve smrti“. Co se však nerodí, jak by mohlo zanikati, zmírati? Jak by mohlo stárnouti a skrze smrt v nový život vcházeti?
765. Když se „klec těla“ rozpadá, tu „jáství“ hledá ihned novou klec. Když „jáství“ však prohlédá „sama sebe“ jako prázdné, bezpodstatné, jak by znovu mohla nová „klec těla“ vznikati?
766. Když číše žizně je stále naplněna, když „neubývá“, jak by mohla „přibývat“?
767. Kde je pak učení „o vytváření“? Kde jsou jedna a dvě a tři a čtyři? Kde deset dokonalých čísel? Když není „zde“, „vedle“ aniž kdekoli „jinde“ ničeho nedokonalého?
768. Kde je pak číslo? Kde počtář? A kde počítané v tomto případě? Kde jsou třicetdvě stezky jimiž je značen „svět“, když není „vznikání“ aniž „zanikání“?
769. Kde je počátek, kde konec a kde střed, není-li žádných dimensí? Kde je sever, východ, západ, jih a další směry? Jsou v Pravdě jen prázdné, bezpodstatné bubliny.
770. Ustává snové rozvíjení. Ustává myšlení, ustává řeč. Proč dále nový sen rozvíjet? Zbytečně napsáno jest mnoho slov.
771. Není „zde“, aniž „vedle“, aniž kdekoli „jinde“ nic ku čtení, nic ku přemýšlení a proto též nic ku mluvení. Spočín proto Klidu pln v N e m y š l e n í !

V Praze, dne 16. března

1 9 5 1

Na základě podnětu Jana Lípy přepsal ze stejnojmenného samizdatu Marcel Brůx roku 2011.

Bezplatné internetové vydání knihy
Františka Heina
EVANGELIUM SVOBODY
pro Vás ze stejnojmenného samizdatu
připravili
Marcel Brůx
a Jan Lípa
roku 2012.

Tento text je určen pouze pro soukromé studium.
Prosíme, akceptujte to.
Děkujeme!

© František Hein, 1951, 2012
© Jan Lípa, 2012
© www.arahat.cz, 2012

<http://www.arahat.cz>
silamoudrosti@centrum.cz